

I

(Zakonodajni akti)

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2021/2167 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 24. novembra 2021****o serviserjih kreditov in kupcih kreditov ter spremembi direktiv 2008/48/ES in 2014/17/EU****(Besedilo velja za EGP)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije ter zlasti členov 53 in 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ⁽¹⁾,ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Vzpostavitev celovite strategije za reševanje vprašanja nedonosnih kreditov je za Unijo prednostna naloga. Za reševanje nedonosnih kreditov so sicer odgovorne predvsem kreditne institucije in države članice, vendar ima zmanjšanje sedanjega obsega nedonosnih kreditov in preprečevanje njihovega pretiranega kopičenja v prihodnosti nedvomno tudi razsežnost na ravni Unije. Glede na medsebojno povezanost bančnih in finančnih sistemov po vsej Uniji in ker kreditne institucije poslujejo v več jurisdikcijah in državah članicah, obstaja precej možnosti za učinke prelivanja med državami članicami in Unijo kot celoto, tako v smislu gospodarske rasti kot finančne stabilnosti.
- (2) Bolj povezan finančni sistem bo povečal odpornost gospodarske in monetarne unije na škodljive pretrese tako, da bo olajšal čezmejno delitev tveganj v zasebnem sektorju, hkrati pa zmanjšal potrebo po javni delitvi tveganj. Da bi Unija lahko dosegla te cilje, bi morala dokončati bančno unijo in nadalje razviti unijo kapitalskih trgov. Reševanje velikega obsega nedonosnih kreditov in njihovega možnega kopičenja v prihodnosti je bistvenega pomena za krepitev bančne unije, saj brez tega ni mogoče zagotavljati konkurence v bančnem sektorju, ohranjati finančne stabilnosti in spodbujati kreditiranja, ki bi omogočalo nova delovna mesta in rast v Uniji.

⁽¹⁾ UL C 444, 10.12.2018, str. 15.⁽²⁾ UL C 367, 10.10.2018, str. 43.⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 19. oktobra 2021 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 9. novembra 2021.

- (3) Svet je 11. julija 2017 v svojih sklepih o akcijskem načrtu za reševanje problema slabih posojil v Evropi (v nadaljnjem besedilu: akcijski načrt) različne institucije pozval, naj sprejmejo ustrezne ukrepe za nadaljnje reševanje velikega obsega slabih posojil v Uniji in preprečevanje njihovega morebitnega kopičenja v prihodnosti. V akcijskem načrtu je podan celovit pristop s poudarkom na kombinaciji dopolnjujočih se ukrepov politike na štirih področjih: (i) nadzor in regulacija bank, (ii) reforma okvirov za prestrukturiranje, insolventnost in izterjavo dolgov, (iii) razvoj sekundarnih trgov za prizadeto premoženje ter (iv) spodbujanje prestrukturiranja bančnega sistema. Ukrepe na teh področjih bi bilo treba sprejeti na nacionalni ravni in na ravni Unije, kadar je to primerno. Komisija je podoben namen napovedala v svojem sporočilu z dne 11. oktobra 2017 o dokončanju bančne unije, v katerem je pozvala k pripravi celovitega svežnja o reševanju slabih posojil v Uniji.
- (4) Ta direktiva bo skupaj z drugimi ukrepi, ki jih je predstavila Komisija, ter ukrepi Evropske centralne banke (ECB) v kontekstu bančnega nadzora v okviru enotnega mehanizma nadzora in evropskega nadzornega organa (Evropskega bančnega organa) (EBA), ustanovljenega z Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾, ustvarila ustrezno okolje, v katerem bodo kreditne institucije lahko reševale problem nedonosnih kreditov v svojih bilancah, ter zmanjšale tveganje njihovega prihodnjega kopičenja.
- (5) Pri razvijanju makrobonitetnih pristopov za preprečevanje nastanka sistemskih tveganj, povezanih z nedonosnimi krediti, mora Evropski odbor za sistemska tveganja, ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1092/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾, kadar je primerno, izdati makrobonitetna opozorila in priporočila, povezana s sekundarnim trgom za nedonosne kredite.
- (6) Uredba (EU) 2019/630 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾ je v Uredbi (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾ uvedla nova pravila, ki zahtevajo, da kreditne institucije, kadar novi krediti postanejo nedonosni, zagotovijo zanje zadostno kritje, kar bi morale ustvariti ustrezne spodbude za reševanje nedonosnih kreditov v zgodnji fazi in preprečevati njihovo prekomerno kopičenje. Kadar krediti postanejo nedonosni, bi učinkovitejši mehanizmi uveljavljanja pravic iz zavarovanih kreditov kreditnim institucijam omogočili izvajanje celovite strategije za uveljavljanje pravic iz nedonosnih kreditov, ob upoštevanju močnih in učinkovitih zaščitnih ukrepov za kreditjemalce. Če pa bi obseg nedonosnih kreditov vendarle prekomerno povečal, bi kreditne institucije morale imeti možnost, da jih prodajo drugim subjektom na učinkovitih, konkurenčnih in preglednih sekundarnih trgih. Pri tem jih usmerjajo pristojni organi kreditnih institucij na podlagi obstoječih pooblastil, ki upoštevajo posebnosti posamezne banke, t. i. pooblastil drugega stebra, v skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013. Kadar nedonosni krediti postanejo pomemben problem širših razsežnosti, lahko države članice ustanovijo nacionalne družbe za upravljanje ali uvedejo druge alternativne ukrepe v okviru sedanjih pravil o državni pomoči in reševanju bank.
- (7) Ta direktiva bi morala kreditnim institucijam omogočiti, da lažje obvladujejo kredite, ki postanejo nedonosni, in sicer z izboljšanjem pogojev za prodajo kredita tretjim osebam. Kadar se kreditne institucije soočajo z velikim obsegom nedonosnih kreditov in pomanjkanjem zaposlenih ali strokovnega znanja, da bi jih lahko ustrezno servisirale, bi morale imeti možnost, da oddajo servisiranje teh kreditov v zunanje izvajanje specializiranemu serviserju kreditov ali prenesejo kreditne pogodbe na kupca kreditov, ki ima potrebno nagnjenost k prevzemanju tveganj in strokovno znanje za njihovo upravljanje.
- (8) Med tem ko se v javnih razpravah v nekaterih državah članicah pogosto pojavljata izraza „posojila“ in „banke“, se v nadaljevanju uporabljajo izrazi „kredit“ ali „kreditne pogodbe“ ter „kreditne institucije“. Poleg tega ta direktiva obravnava tako pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe kot tudi v zvezi s samo nedonosno kreditno pogodbo.

⁽⁴⁾ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

⁽⁵⁾ Uredba (EU) št. 1092/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o makrobonitetnem nadzoru nad finančnim sistemom Evropske unije in ustanovitvi Evropskega odbora za sistemska tveganja (UL L 331, 15.12.2010, str. 1).

⁽⁶⁾ Uredba (EU) 2019/630 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o spremembi Uredbe (EU) št. 575/2013 glede minimalnega kritja izgub za nedonosne izpostavljenosti (UL L 111, 25.4.2019, str. 4).

⁽⁷⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

- (9) Ta direktiva bi morala spodbuditi razvoj sekundarnih trgov za nedonosne kredite v Uniji z odpravo ovir in določitvijo zaščitnih ukrepov za prenos nedonosnih kreditov s kreditnih institucij na kupce kreditov, hkrati pa zavarovati pravice kreditojemalcev. Vsi sprejeti ukrepi bi morali harmonizirati zahteve glede dovoljenj za serviserje kreditov. S to direktivo bi tako morali na ravni Unije vzpostaviti okvir tako za kupce kot tudi serviserje nedonosnih kreditnih pogodb, ki jih izdajo kreditne institucije, pri čemer bi morali serviserji kreditov pridobiti dovoljenje pristojnih organov držav članic in biti pod njihovim nadzorom.
- (10) Kupci kreditov in serviserji kreditov trenutno ne morejo izkoristiti ugodnosti notranjega trga zaradi ovir, ki jih predstavljajo različne nacionalne ureditve ob odsotnosti namenske in razumljive regulativne in nadzorniške ureditve. Skupni standardi Unije za reguliranje dejavnosti serviserjev kreditov trenutno ne obstajajo. Zlasti niso določeni skupni standardi za ureditev izterjave dolgov. Države članice imajo zelo različna pravila o tem, kako lahko kupci kreditov pridobijo kreditne pogodbe od kreditnih institucij. Za kupce kreditov, ki kupijo kredit, ki ga odobrijo kreditne institucije, v nekaterih državah članicah ne velja nobena ureditev, v drugih pa zanje veljajo različne zahteve, ki včasih vključujejo zahtevo, da pridobijo dovoljenja kot kreditna institucija. Te razlike v regulativnih zahtevah so privedle do znatnih ovir za zakonit čezmejni nakup kreditov v Uniji, zlasti s povečanjem stroškov zagotavljanja skladnosti s predpisi, s katerimi se soočajo, kadar želijo kupiti kreditne portfelje. Posledično kupci kreditov poslujejo zgolj v nekaterih državah članicah, kar pomeni šibko konkurenco na notranjem trgu, saj število zainteresiranih kupcev kreditov ostaja nizko. To je privedlo do neučinkovitega sekundarnega trga za nedonosne kredite. Poleg tega so dejansko nacionalni trgi za nedonosne kredite še vedno majhnega obsega.
- (11) Omejena udeležba kupcev kreditov je privedla do majhnega povpraševanja, šibke konkurence in nizkih nakupnih cen za portfelje kreditnih pogodb na sekundarnih trgih, kar kreditne institucije odvrča od prodaje nedonosnih kreditnih pogodb. Zato obstaja jasen interes Unije za razvoj trgov za kredite, ki jih odobrijo kreditne institucije in ki se prodajo kupcem kreditov. Na eni strani bi kreditne institucije morale imeti možnost, da na ravni Unije prodajo nedonosne kreditne pogodbe na učinkovitih, konkurenčnih in preglednih sekundarnih trgih. Na drugi strani je zaradi dokončanja bančne unije in unije kapitalskih trgov treba ukrepati, da bi preprečili kopičenje nedonosnih kreditnih pogodb v bilancah stanja kreditnih institucij, da bodo te lahko še naprej opravljale svojo vlogo pri financiranju gospodarstva. Zato so v tej direktivi obravnavani kupci kreditov, ki v okviru svoje dejavnosti, poslovanja ali poklica pridobijo kreditno pogodbo, samo v primeru, kadar gre za nedonosno kreditno pogodbo.
- (12) Nedonosen kredit, ki ga je prvotno odobrila kreditna institucija, lahko med servisiranjem kredita postane donosen. V tem primeru bi morali imeti serviserji kreditov še naprej možnost izvajati svoje dejavnosti kot serviserji kreditov na podlagi dovoljenja v skladu s to direktivo.
- (13) Nekatere države članice urejajo dejavnosti servisiranja kreditov, vendar v različnem obsegu. Urejajo jih namreč le nekatere države članice in tiste, ki jih, jih opredeljujejo zelo različno. Povečani stroški zagotavljanja skladnosti z zakonodajo učinkujejo kot ovira za razvoj širitvenih strategij z registracijo sekundarnega sedeža ali čezmejnim opravljanjem storitev. Poleg tega znatno število držav članic zahteva dovoljenje za nekatere od dejavnosti, ki jih opravljajo ti serviserji kreditov. Ta dovoljenja nalagajo različne zahteve in ne omogočajo čezmejne razširitve dejavnosti. To spet učinkuje kot ovira za zagotavljanje čezmejnih storitev. Nazadnje se v nekaterih primerih zakonsko zahteva lokalna ustanovitev, kar preprečuje uveljavljanje svobode opravljanja čezmejnih storitev.
- (14) Čeprav lahko serviserji kreditov svoje storitve zagotavljajo kreditnim institucijam in kupcem kreditov, ki niso kreditne institucije, je konkurenčen in povezan trg za serviserje kreditov povezan z razvojem konkurenčnega in povezanega trga za kupce kreditov. Kupci kreditov se pogosto odločijo, da bodo dejavnosti servisiranja kreditov oddali v zunanje izvajanje drugim subjektom, saj sami niso zmožni servisirati kreditov, in če nekaterih storitev ne morejo oddati v zunanje izvajanje, morda niso pripravljeni odkupiti kreditov od kreditnih institucij.
- (15) Pomanjkanje konkurenčnega pritiska na trgu kupovanja kreditov in dejavnosti servisiranja kreditov privede do tega, da družbe za servisiranje kreditov kupcem kreditov zaračunavajo visoke provizije za svoje storitve, in do nizkih cen na sekundarnih trgih za kredite. To zmanjšuje spodbude za kreditne institucije, da bi se znebile svojih nedonosnih kreditov.

- (16) Ukrepanje na ravni Unije je zato potrebno, da se reši položaj kupcev kreditov in serviserjev kreditov v zvezi z nedonosnim kreditom, ki so ga prvotno odobrile kreditne institucije. Vendar ta direktiva ne posega v pravila prava Unije in nacionalnega prava, ki urejajo odobritev kreditov, tudi kadar se lahko šteje, da serviserji kreditov sodelujejo v dejavnostih kreditnega posredništva. Ta direktiva prav tako ne posega v nacionalna pravila, ki določajo dodatne zahteve za kupca kreditov ali serviserja kreditov v zvezi s ponovnim pogajanjem glede pogojev kreditne pogodbe.
- (17) Države članice same odločajo o urejanju dejavnosti servisiranja kreditov, ki ne spadajo v področje uporabe te direktive – kot so storitve, ki se zagotavljajo za kreditne pogodbe, ki jih izdajo nekretnostne institucije, ali dejavnosti servisiranja kreditov, ki jih opravljajo fizične osebe –, pri čemer lahko določijo zahteve, ki so enakovredne zahtevam iz te direktive. Vendar v tem primeru ti subjekti in fizične osebe nimajo možnosti za čezmejni prenos opravljanja teh storitev v druge države članice.
- (18) Ta direktiva ne bi smela vplivati na omejitve v nacionalnem pravu, v zvezi s prenosom pravic kreditodajalca v okviru nedonosne kreditne pogodbe ali prenosom same nedonosne kreditne pogodbe, od katere ni odstopljeno v skladu z nacionalnim civilnim pravom, z učinkom, da vsi zneski, ki se morajo plačati v okviru kreditne pogodbe, takoj zapadejo v plačilo, kadar je to potrebno za prenos na subjekt zunaj bančnega sistema. To pomeni, da bo možnost, da nedonosne kreditne pogodbe, ki še niso zapadle v plačilo ali so zapadle v plačilo pred manj kot 90 dnevi ali od katerih ni odstopljeno v skladu z nacionalnim civilnim pravom, odkupijo neregulirani kreditodajalci, v nekaterih državah članicah ob upoštevanju nacionalnih pravil ostala omejena. Države članice same odločajo o urejanju prenosa donosnih kreditnih pogodb, pri čemer lahko določijo zahteve, ki so enakovredne zahtevam iz te direktive.
- (19) Ta direktiva ne bi smela vplivati na pravo Unije, ki zadeva pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah, zlasti določbe o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja, in določbe o pristojnosti, vključno z uporabo navedenih aktov in določb v posameznih primerih v skladu z uredbama (ES) št. 593/2008 ⁽⁸⁾ in (EU) št. 1215/2012 ⁽⁹⁾ Evropskega parlamenta in Sveta. Vsi kreditodajalci in vse osebe, ki jih zastopajo, morajo v odnosih z organi, pristojnimi za področje potrošnikov, in nacionalnimi organi spoštovati pravo Unije, da zagotovijo varstvo pravic potrošnikov.
- (20) Serviserji in kupci kreditov bi morali vedno ravnati v dobri veri, kreditorejmalce pa obravnavati pravično in spoštovati njihovo zasebnost. Kreditorejmalcev ne bi smeli nadlegovati ali jim dajati zavajajočih informacij. Pred prvo izterjavo dolga in kadar koli kreditorejmalci to zahtevajo, bi morali kreditorejmalcem med drugim zagotoviti informacije o izvedenem prenosu, identifikacijskih in kontaktnih podatkih kupca kreditov in serviserja kreditov, kadar je imenovan, kakor tudi informacije o zneskih, ki jih dolguje kreditorejmalec in izjavo, da se še naprej uporablja vse relevantno pravo Unije in nacionalno pravo.
- (21) Poleg tega ta direktiva ne zmanjšuje področja uporabe pravil Unije o varstvu potrošnikov, za kupce kreditov pa bi morale v primeru, da se obravnavajo kot kreditodajalci v skladu z direktivama 2008/48/ES ⁽¹⁰⁾ in 2014/17/EU ⁽¹¹⁾ Evropskega parlamenta in Sveta, veljati posebne obveznosti iz člena 20 Direktive 2008/48/ES oziroma člena 35 Direktive 2014/17/EU. Ta direktiva tudi ne posega v varstvo potrošnikov, ki ga zagotavlja Direktiva 2005/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹²⁾, ki prepoveduje nepošteno poslovne

⁽⁸⁾ Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177, 4.7.2008, str. 6).

⁽⁹⁾ Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 351, 20.12.2012, str. 1).

⁽¹⁰⁾ Direktiva 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o potrošniških kreditnih pogodbah in razveljavitvi Direktive Sveta 87/102/EGS (UL L 133, 22.5.2008, str. 66).

⁽¹¹⁾ Direktiva 2014/17/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. februarja 2014 o potrošniških kreditnih pogodbah za stanovanjske nepremičnine in spremembi direktiv 2008/48/ES in 2013/36/EU ter Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 60, 28.2.2014, str. 34).

⁽¹²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) (UL L 149, 11.6.2005, str. 22).

prakse, tudi pri izvrševanju pogodb, ki potrošnika zavajajo glede njegovih pravic oziroma obveznosti ali s katerimi se nad njim izvaja nadlegovanje, prisila ali neprimeren vpliv, tudi kar zadeva čas, kraj, naravo ali trajanje izvršilnih ukrepov, v smislu uporabe grozečega ali žaljivega jezika ali ravnanja ali grožnje s protipravnim ravnanjem.

- (22) Člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah zagotavlja pravico do poštenega in javnega sojenja pred neodvisnim in nepristranskim sodiščem ter možnost svetovanja, obrambe in zastopanja s strani odvetnika. To je lahko zlasti pomembno za celovito in popolno razumevanje vseh obravnavanih zadev in pravnih argumentov ter da bi se lahko zagotovila temeljita priprava zastopanja sporne zadeve na sodišču. Kreditorejmalci, ki nimajo zadostnih sredstev, bi morali imeti možnost uporabiti brezplačno pravno pomoč, kadar je to potrebno za zagotovitev učinkovitega dostopa do pravnega varstva, in pod pogoji, določenimi z veljavno nacionalno zakonodajo.
- (23) Kreditne institucije iz Unije lahko dejavnosti servisiranja kreditov opravljajo v okviru običajnega poslovanja. Imajo enake obveznosti v zvezi s kreditnimi pogodbami, ki so jih izdale same, in kreditnimi pogodbami, ki so jih odkupile od drugih kreditnih institucij. Ker so že regulirane in nadzorovane, bi uporaba te direktive za njihove dejavnosti servisiranja ali kupovanja kreditov pomenila nepotrebno podvajanje stroškov za pridobitev dovoljenja in izpolnjevanja obveznosti, zato jih ta direktiva ne zajema. Praksa, ko kreditne institucije dejavnosti servisiranja kreditov v zvezi z donosnimi in nedonosnimi kreditnimi pogodbami oddajo v zunanje izvajanje serviserjem kreditov ali tretjim osebam, prav tako ne spada v področje uporabe te direktive, ker morajo kreditne institucije že upoštevati veljavna pravila o zunanjem izvajanju. Poleg tega za kreditodajalce, ki so nekreditne institucije, vendar jih kljub temu nadzira pristojni organ države članice v skladu z Direktivo 2008/48/ES ali Direktivo 2014/17/EU in ki v okviru običajnega poslovanja izvajajo dejavnosti servisiranja kreditov za kredite, odobrene potrošnikom, ta direktiva ne velja, kadar v tej državi članici opravljajo dejavnosti servisiranja kreditov. Tudi upravitelji alternativnih investicijskih skladov, družbe za upravljanje in investicijske družbe (pod pogojem, da investicijska družba ni imenovala družbe za upravljanje), ki imajo dovoljenje ali so registrirani na podlagi Direktive 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹³⁾ ali Direktive 2011/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁴⁾, prav tako ne bi smeli spadati v področje uporabe te direktive. Obstajajo tudi nekateri poklici, v katerih se opravljajo pomožne dejavnosti, podobne dejavnostim servisiranja kreditov, in sicer so to poklici notarjev, odvetnikov in sodnih izvršiteljev, ki svoje poklicne dejavnosti opravljajo v skladu z nacionalnim pravom in ki izvršujejo zavezujoče ukrepe, zato bi morale imeti države članice možnost, da te poklice izvzamejo iz uporabe te direktive.
- (24) Da bi obstoječim kupcem kreditov in serviserjem kreditov omogočili, da se prilagodijo zahtevam nacionalnih določb, s katerimi se prenaša ta direktiva, in predvsem omogočili serviserjem kreditov, da pridobijo dovoljenje, ta direktiva omogoča subjektom, ki trenutno opravljajo dejavnosti servisiranja kreditov v skladu z nacionalnim pravom, da te še naprej opravljajo v svoji matični državi članici za obdobje šestih mesecev po datumu prenosa te direktive. Po izteku tega šestmesečnega obdobja bi smeli na trgu delovati le serviserji kreditov z dovoljenjem v skladu z nacionalno zakonodajo, s katero se prenaša ta direktiva.
- (25) Države članice, ki imajo za dejavnosti servisiranja kreditov že vzpostavljena pravila, enakovredna pravilom iz te direktive ali strožja od njih, bi morale imeti možnost, da v svoj nacionalni zakonodaji, s katero se prenaša ta direktiva, omogočijo, da se obstoječi subjekti, ki opravljajo dejavnosti servisiranja kreditov, samodejno priznajo kot serviserji kreditov z dovoljenjem.
- (26) Za izdajo dovoljenja serviserjem kreditov za opravljanje dejavnosti servisiranja kreditov po Uniji bi moral veljati enoten in harmoniziran sklop pogojev, ki bi jih pristojni organi morali uporabljati sorazmerno.

⁽¹³⁾ Direktiva 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL L 302, 17.11.2009, str. 32).

⁽¹⁴⁾ Direktiva 2011/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2011 o upraviteljih alternativnih investicijskih skladov in spremembah direktiv 2003/41/ES in 2009/65/ES ter uredb (ES) št. 1060/2009 in (EU) št. 1095/2010 (UL L 174, 1.7.2011, str. 1).

- (27) Z namenom, da se ne bi ogrozilo varstva kreditojemalcev in da bi se povečalo zaupanje, bi morali pogoji za izdajo in ohranitev dovoljenja za serviserja kreditov zagotavljati, da serviserji kreditov, osebe, ki so imetniki kvalificiranega deleža v serviserju kreditov, in člani njegovega poslovnega ali upravnega organa niso vpisani v kazensko evidenco, kar zadeva relevantna kazniva dejanja, med drugim povezana s premoženjem, finančnimi dejavnostmi, pranjem denarja, goljufijami ali telesno nedotakljivostjo, ter da niso v postopku zaradi insolventnosti ali v preteklosti nad njimi ni bil razglašen stečaj, razen če so bili v skladu z nacionalnim pravom rehabilitirani. Izpolnjevanje zahteve, da so člani poslovnega ali upravnega organa serviserjev kreditov v preteklih poslovnih odnosih z nadzornimi in regulativnimi organi delovali pregledno, odprto in sodelovalno, bi bilo treba oceniti na podlagi informacij, ki so na voljo pristojnemu organu ali je z njimi seznanjen ob izdaji dovoljenja. Če informacije niso na voljo ali če niso znane ali če v preteklosti ni bilo interakcij z nadzornimi in regulativnimi organi, se šteje, da je zahteva izpolnjena.
- (28) Države članice bi morale zagotoviti, da ima poslovodstvo serviserja kreditov kot celota ustrezno znanje in izkušnje za kompetentno in odgovorno poslovanje v zvezi z dejavnostjo, ki se opravlja. Vsaka država članica sama določi zahteve v zvezi z dobrim ugledom ter ustreznim znanjem in izkušnjami, vendar to ne bi smelo ovirati prostega gibanja serviserjev kreditov z dovoljenjem znotraj Unije. EBA bi morala v ta namen pripraviti smernice, da bi zmanjšali tveganje različnih razlag zahtev glede ustreznega znanja in izkušenj. Poleg tega je treba zato, da bi zagotovili spoštovanje pravil o varstvu dolžnikov kakor tudi pravil o varstvu osebnih podatkov, vzpostaviti in nadzirati ustrezno ureditev upravljanja in mehanizme notranjih kontrol ter ustrezne postopke evidentiranja in reševanja pritožb. Nadalje bi morali imeti serviserji kreditov vzpostavljene ustrezne postopke za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma, kadar nacionalne določbe, ki prenašajo Direktivo (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁵⁾, določajo, da so serviserji kreditov subjekti, ki so dolžni preprečevati pranje denarja in financiranje terorizma ter se boriti proti njima. Poleg tega bi morali biti serviserji kreditov dolžni ravnati pošteno in ustrezno upoštevati finančni položaj kreditojemalcev. Kadar so na nacionalni ravni na voljo storitve svetovanja v zvezi z dolgom, ki olajšujejo poplačilo dolga, bi morali serviserji kreditov kreditojemalce napotiti na te storitve.
- (29) Države članice bi morale v nacionalnem pravu, ki prenaša to direktivo, določiti, ali lahko serviserji kreditov na njihovem ozemlju med opravljanjem dejavnosti servisiranja kreditov sprejemajo in hranijo sredstva kreditojemalcev. V primerih, ko sta sprejemanje in hramba sredstev kreditojemalcev v državi članici dovoljena in ju serviserji kreditov nameravajo opravljati v okviru svojega poslovnega modela, bi morale za te serviserje kreditov veljati dodatne zahteve, da bi lahko obravnavali tveganja, ki bi lahko nastala v primeru insolventnosti, in sicer ločevanje računov in sredstev, pa tudi v primerih odpusta dolga kreditojemalcu. Kadar matična država članica serviserja kreditov prepoveduje serviserjem kreditov, da prejemajo in hranijo sredstva kreditojemalcev, tega ne smejo opravljati niti v svoji matični državi članici niti v kateri koli državi članici gostiteljici, tudi če država članica gostiteljica dovoljuje sprejemanje in hrambo sredstev, in sicer zato, ker serviser kreditov nima dovoljenja matične države članice za ta namen. Nasprotno pa bi morali imeti serviserji kreditov možnost sprejemati in hraniti sredstva kreditojemalcev v svoji matični državi članici, če ta to dovoljuje in če v svoje nacionalno pravo vključi ustrezne zahteve, in tudi v kateri koli državi članici gostiteljici, ki prav tako dovoljuje sprejemanje in hrambo sredstev kreditojemalca.
- (30) Da bi se izognili dolgotrajnim postopkom in negotovosti, je treba vzpostaviti zahteve glede informacij, ki jih morajo predložiti vložniki za pridobitev dovoljenja kot serviserji kreditov, ter razumne roke za izdajo dovoljenja, pa tudi okoliščine za njegov odvzem. Kadar pristojni organi odzamejo dovoljenje serviserju kredita, ki opravlja dejavnosti servisiranja kreditov v drugih državah članicah, bi morali biti pristojni organi držav članic gostiteljic, pa tudi države članice, v kateri je bil kredit odobren, kadar to ni država članica gostiteljica niti matična država članica, o tem obveščeni. Prav tako bi bilo treba v matični državi članici in državi članici gostiteljici vzpostaviti posodobljen javni register ali seznam ter ga objaviti na spletnem mestu pristojnih organov, da bi zagotovili preglednost v zvezi s številom in identiteto serviserjev kreditov z dovoljenjem.

⁽¹⁵⁾ Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73).

- (31) Pogodbeno razmerje med serviserjem kreditov in kupcem kreditov ter obveznosti serviserja kreditov do kupca kreditov se ne bi smeli spremeniti z oddajanjem dejavnosti servisiranja kreditov v zunanje izvajanje ponudnikom storitev servisiranja kreditov. Serviserji kreditov bi morali biti odgovorni za zagotavljanje, da pri oddajanju njihovih storitev v zunanje izvajanje ponudnikom storitev servisiranja kreditov ne pride do nepotrebnega operativnega tveganja ali neskladnosti ponudnika storitev servisiranja kreditov s katerikoli zahtevami prava Unije ali nacionalnega prava ali do omejitve zmogljivosti regulativnega nadzornika, da opravlja svoje naloge in varuje pravice kreditojemalcev.
- (32) Če kupec kreditov pooblasti serviserja kreditov za upravljanje in izvrševanje kreditne pogodbe, kupec kreditov prenese svoje pravice in dolžnosti ter svojo neposredno komunikacijo s kreditojemalcem na serviserja kreditov, pri čemer pa še vedno nosi končno odgovornost. Zato bi bilo treba razmerje med kupcem kreditov in serviserjem kreditov jasno pisno določiti v pisni pogodbi o servisiranju kredita, pristojni organi pa bi morali imeti možnost, da preverijo, kako je takšno razmerje določeno. Poleg tega bi morali serviserji kreditov ravnati pošteno in ustrezno upoštevati finančni položaj kreditojemalcev. Če kupec kreditov servisiranja pridobljenih kreditnih pogodb ne opravlja sam, bi morale imeti države članice možnost določiti, da se morata serviser kreditov in kupec kreditov v pogodbi o servisiranju kreditov strinjati, da serviser kreditov uradno obvesti kupca kreditov, preden odda dejavnosti servisiranja kreditov v zunanje izvajanje.
- (33) Da bi zagotovili pravico serviserjev kreditov do opravljanja čezmejnih storitev in določili njihov nadzor, ta direktiva določa postopek za uveljavljanje pravice serviserja kreditov z dovoljenjem, da opravlja čezmejne dejavnosti. Komunikacija med pristojnimi organi matične države članice in države članice gostiteljice ter serviserjem kreditov bi morala potekati v razumnih rokih. Pristojni organi države članice, v kateri je bil kredit odobren, bi morali od pristojnih organov matične države članice prejeti tudi informacije o čezmejnih dejavnostih.
- (34) Za serviserja kreditov, ki opravlja dejavnosti v državi članici gostiteljici, bi morale veljati omejitve in zahteve, določene v nacionalnem pravu te države članice gostiteljice v skladu s to direktivo, vključno, kadar je to ustrezno, s prepovedjo sprejemanja in hrambe sredstev kreditojemalcev, ki niso povezane z drugimi zahtevami glede dovoljenj serviserjev kreditov. Če se v skladu z nacionalnimi določbami države članice gostiteljice, ki prenašajo to direktivo, določijo dodatne zahteve za pridobitev dovoljenja za serviserja kreditov, se te dodatne zahteve ne bi smele uporabljati za serviserje kreditov, ki v tej državi članici gostiteljici opravljajo čezmejne dejavnosti servisiranja kreditov.
- (35) Za zagotovitev uspešnega in učinkovitega nadzora čezmejnih serviserjev kreditov bi bilo treba oblikovati poseben okvir za sodelovanje med pristojnimi organi matične države članice in države članice gostiteljice ter, če je ustrezno, pristojnimi organi države članice, v kateri je bil kredit odobren. Ta okvir bi moral omogočati izmenjavo informacij ob hkratni ohranitvi njihove zaupnosti, poklicne skrivnosti, varstva pravic posameznikov in podjetij, opravljanje pregledov na kraju samem in drugih vrst pregledov, zagotavljanje pomoči, uradno obveščanje o rezultatih preverjanj in pregledov ter o vseh sprejetih ukrepih.
- (36) Pomemben predpogoj za začetek opravljanja dejavnosti s strani kupcev kreditov in serviserjev kreditov bi moral biti, da imajo možnost dostopa do vseh ustreznih informacij, države članice pa bi morale omogočiti, da je to možno, hkrati pa upoštevati pravila o varstvu osebnih podatkov v Uniji in na nacionalni ravni. V tem okviru je bistveno, da kreditne institucije potencialnim kupcem kreditov zagotovijo podrobne informacije, da se jim omogoči, da lahko sami ocenijo vrednost pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali samo nedonosno kreditno pogodbo. Kreditne institucije bi morale te informacije zagotoviti samo enkrat med postopkom, bodisi v začetni fazi bodisi v naslednjih fazah, vendar v vsakem primeru pred sklenitvijo pogodbe o prenosu. Ta obveznost zagotavljanja informacij je potrebna in utemeljena, da bi potencialni kupci kreditov lahko pred sklenitvijo posla sprejeli ozaveščene odločitve in je zato legitimno, da kreditne institucije osebne podatke kreditojemalcev delijo s potencialnimi kupci kreditov. Te informacije bi morale biti strogo omejene na to, kar je potrebno, da bi potencialni kupec kreditov lahko ocenil vrednost pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali samo nedonosno kreditno pogodbo in verjetnost poplčila vrednosti po tej pogodbi. Države članice bi morale zagotoviti, da sta zagotavljanje informacij potencialnim kupcem kreditov in njihova nadaljnja uporaba skladna z ustreznim okvirom Unije za varstvo podatkov.

- (37) Kadar kreditna institucija prenese nedonosno kreditno pogodbo, bi morala svoj pristojni organ in pristojne organe države članice gostiteljice dvakrat na leto obvestiti vsaj o skupnem neporavnanim znesku prenesenih kreditnih portfeljev ter o številu in višini vključenih kreditov in ali prenos vključuje kreditne pogodbe, sklenjene s potrošniki. Za vsak kreditni portfelj, prenesen v okviru posameznega posla, bi morale zagotovljene informacije vključevati identifikator pravnega subjekta (LEI) kupca kreditov ali, kadar je to ustrezno, njegovega zastopnika, oziroma kadar ta ni na voljo, identiteto in naslov kupca kreditov ter, kadar je to ustrezno, njegovega zastopnika v Uniji. Pristojni organi bi morali imeti možnost zahtevati, da se informacije posredujejo vsako četrtoletje, če menijo, da je to potrebno, vključno zaradi velikega števila poslov v kriznem obdobju. Za pristojne organe države članice gostiteljice bi morala veljati obveznost, da te informacije posredujejo organom, pristojnim za nadzor kupca kreditov. Take zahteve glede preglednosti omogočajo harmonizirano in učinkovito spremljanje prenosov kreditnih pogodb v Uniji. Da bi pristojni organi upoštevali načelo sorazmernosti, bi se morali izogniti podvajanju in upoštevati informacije, ki so jim že na voljo na druge načine, zlasti v zvezi s kreditnimi institucijami. Države članice bi morale zagotoviti, da je serviser kreditov odgovoren za uradno obveščanje pristojnih organov o kreditnem portfelju tudi po prenosu takega portfelja na kupca kreditov.
- (38) V akcijskem načrtu se ugotavlja, da bi se podatkovna infrastruktura kreditnih institucij okrepila z enotnimi in standardiziranimi podatki za nedonosne kreditne pogodbe. EBA je razvila podatkovne predloge, ki zagotavljajo informacije o kreditnih izpostavljenostih v bančni knjigi in potencialnim kupcem omogočajo, da ocenijo vrednost kreditnih pogodb in izvedejo skrbni pregled. Po eni strani bi uporaba takih podatkovnih predlog za kreditne pogodbe zmanjšala asimetričnost informacij med potencialnimi kupci in prodajalci kreditnih pogodb ter tako prispevala k razvoju delujočega sekundarnega trga v Uniji. Po drugi strani pa lahko take podatkovne predloge, kadar so preveč podrobne, povzročijo preveliko obremenitev za kreditne institucije brez občutnih koristi v smislu informacij. Zato bi morala EBA pregledati podatkovne predloge, da bi jih nadalje razvila v izvedbene tehnične standarde za kreditne institucije. Od kreditnih institucij bi bilo treba zahtevati, da uporabljajo podatkovne predloge za prenose nedonosnih kreditnih pogodb, vključno s prenosi na druge kreditne institucije. Ta obveznost bi se morala uporabljati samo za prenose nedonosnih kreditnih pogodb in ne zajema kompleksnih poslov, katerih del so tudi nedonosne kreditne pogodbe, vključno s prodajo podružnic, prodajo poslovnih linij ali prodajo portfeljev strank, ki niso omejeni na nedonosne kreditne pogodbe, in prenosov, ki so del tekočega prestrukturiranja kreditne institucije, ki prodaja, v okviru postopkov zaradi insolventnosti, reševanja ali likvidacije. Da bi upoštevali načelo sorazmernosti, bi se morale te zahteve glede informacij uporabljati za kreditne institucije sorazmerno z naravo in višino kreditov. Hkrati bi bilo treba pri določitvi obveznosti kreditnih institucij, da uporabijo podatkovne predloge, upoštevati datum sklenitve nedonosnih kreditnih pogodb. Drugi prodajalci kreditnih pogodb bi morali imeti možnost, da uporabljajo te standarde, da bi se olajšalo vrednotenje kreditnih pogodb, ki so predmet prodaje. Poleg tega bi se bilo treba pri poslih listinjenja, kadar so predvidene obvezne predloge za preglednost, izogniti vsakemu dvojnemu poročanju, ki bi nastalo zaradi te direktive.
- (39) Na Komisijo bi bilo treba prenesti pooblastilo za sprejemanje izvedbenih tehničnih standardov, ki jih pripravi EBA, da bi se določile predloge, ki jih morajo kreditne institucije uporabljati za zagotavljanje informacij, ki se zahtevajo na podlagi te direktive. Komisija bi morala te izvedbene tehnične standarde sprejeti z izvedbenimi akti na podlagi člena 291 Pogodbe o delovanju Evropske unije in v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.
- (40) Ker kupci kreditov ne ustvarjajo novih kreditov, temveč, kot je določeno tudi v tej direktivi, le kupujejo že obstoječe nedonosne kreditne pogodbe na lastno odgovornost, ne povzročajo pomislekov z bonitetnega vidika, njihov potencialni prispevek k sistemskemu tveganju pa je zanemarljiv. Zato ni upravičeno zahtevati od kupcev kreditov, da zaprosijo za dovoljenje, vendar pa je pomembno, da se še naprej uporabljajo evropski in nacionalni predpisi o varstvu potrošnikov in da se ohranijo pravice kreditojemalcev, ki so določene v prvotni kreditni pogodbi.
- (41) Kupci kreditov iz tretjih držav bi lahko kreditojemalcem iz Unije otežili zanašanje na njihove pravice na podlagi prava Unije, nacionalnim organom pa nadziranje izpolnjevanja nedonosnih kreditnih pogodb. Kreditne institucije bi lahko od prenašanja takih nedonosnih kreditnih pogodb na kupce kreditov iz tretjih držav odvnilo tudi tveganje izgube ugleda. Če zastopnik kupca kreditov iz tretje države, in sicer kreditov, odobrenih fizičnim osebam, vključno

s potrošniki in neodvisnimi delavci, ali kreditov, odobrenih mikro, malim in srednjim podjetjem (MSP), ni kreditna institucija ali nekreditna institucija, ki jo nadzoruje pristojni organ države članice v skladu z Direktivo 2008/48/ES ali Direktivo 2014/17/EU, ali serviser kreditov z dovoljenjem v Uniji, bi moral ta zastopnik imenovati tak subjekt, da zagotovi, da se po prenosu nedonosne kreditne pogodbe ohranijo isti standardi pravic kreditorejmalcev.

- (42) Poleg tega bi bilo treba od kupca kreditov s prebivališčem v Uniji, ali ki ima svoj statutarni sedež ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, svoj glavni sedež v Uniji, zahtevati tudi, da za opravljanje dejavnosti servisiranja kreditov v zvezi z nedonosnimi kreditnimi pogodbami, sklenjenimi s potrošniki, imenuje kreditno institucijo ali nekreditno institucijo, ki jo nadzoruje pristojni organ države članice v skladu z Direktivo 2008/48/ES ali Direktivo 2014/17/EU, ali serviserja kreditov, da bi s tem bolje zagotovili, da se po prenosu nedonosne kreditne pogodbe ohranijo isti standardi pravic potrošnikov.
- (43) Države članice gostiteljice bi morale imeti možnost, da razširijo obveznost imenovanja serviserja kreditov v zvezi z drugimi kreditnimi pogodbami. V primerih, ko prenos kreditnega portfelja zajema tako kreditne pogodbe s potrošniki, drugimi fizičnimi osebami ali MSP, za katere se zahteva imenovanje kreditne institucije ali nekreditne institucije, ki jo nadzoruje pristojni organ države članice v skladu z Direktivo 2008/48/ES ali Direktivo 2014/17/EU, ali serviserja kreditov, kot tudi druge kreditne pogodbe, za katere takšno imenovanje ni potrebno, bi moral kupec kreditov ali, kadar je ustrezno, njegov zastopnik izpolniti obveznost imenovanja v zvezi s kreditnimi pogodbami s potrošniki, drugimi fizičnimi osebami ali MSP. Serviser kreditov in kupec kreditov bi morala spoštovati veljavno pravo Unije in nacionalno pravo, nacionalni organi v posameznih državah članicah pa bi morali prejeti potrebna pooblastila za učinkovito nadzorovanje njunih dejavnosti.
- (44) Kadar mora kupec kreditov ali njegov zastopnik, imenovan v skladu s to direktivo, imenovati serviserja kreditov ali kreditno institucijo ali nekreditno institucijo, ki jo nadzoruje pristojni organ države članice v skladu z Direktivo 2008/48/ES ali Direktivo 2014/17/EU, in se odloči, da bo sam upravljal in uveljavljal pravice in obveznosti, ki se nanašajo na pravice kreditodajalca iz nedonosne kreditne pogodbe ali samo nedonosno kreditno pogodbo, se šteje, da je kupec kreditov ali njegov zastopnik, imenovan v skladu s to direktivo, serviser kreditov in bi zato moral imeti dovoljenje v skladu s to direktivo.
- (45) Kupci kreditov, ki uporabljajo storitve serviserjev kreditov ali kreditnih institucij ali nekreditnih institucij, ki jih nadzoruje pristojni organ države članice v skladu z Direktivo 2008/48/ES ali Direktivo 2014/17/EU, bi morali o tem obvestiti pristojne organe svoje matične države članice, da bi lahko ustrezni pristojni organi izvajali svoja nadzorniška pooblastila v zvezi z ravnanjem serviserja kreditov ali kreditne institucije ali nekreditne institucije, ki jo nadzoruje pristojni organ države članice v skladu z Direktivo 2008/48/ES ali Direktivo 2014/17/EU, v odnosu do kreditorejmalca. Kupci kreditov bi morali tudi pravočasno obvestiti pristojne organe, odgovorne za njihov nadzor, če začnejo uporabljati drugega serviserja kreditov, kreditno institucijo ali nekreditno institucijo, ki jo nadzoruje pristojni organ države članice v skladu z Direktivo 2008/48/ES ali Direktivo 2014/17/EU.
- (46) Kupci kreditov, ki neposredno izvršujejo kupljeno kreditno pogodbo, bi morali to storiti v skladu s pravom, ki se uporablja za kreditno pogodbo, vključno s predpisi o varstvu potrošnikov, ki se uporabljajo za kreditorejmalca. Nacionalni predpisi, ki se nanašajo zlasti na izvrševanje pogodb, varstvo potrošnikov in kazensko pravo, se še naprej uporabljajo in pristojni organi bi morali zagotoviti, da jih ti kupci kreditov na ozemlju držav članic spoštujejo.
- (47) Da bi se olajšalo izvrševanje obveznosti iz te direktive, bi moralo nacionalno pravo, ki prenaša to direktivo, kadar kupec kreditov nima prebivališča v Uniji ali nima svojega statutarnega sedeža ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, svojega glavnega sedeža v Uniji, določati, da pri prenosu kreditne pogodbe kupec kreditov iz tretje države imenuje zastopnika s prebivališčem v Uniji, ali statutarnim sedežem, oziroma, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, glavnim sedežem v Uniji, na katerega se lahko pristojni organi obračajo poleg ali namesto kupca kreditov. Ta zastopnik je odgovoren za obveznosti, ki se s to direktivo naložijo

kupcem kreditov, brez poseganja v obveznosti, ki se naložijo serviserjem kreditov. Kupci kreditov, ki prenašajo nedonosne kreditne pogodbe, bi morali pristojni organ matične države članice vsako polletje in v zbirni obliki obvestiti vsaj o skupnem neporavnanem znesku prenesenih kreditnih portfeljev ter o številu in višini vključenih kreditov in ali prenos vključuje kreditne pogodbe, sklenjene s potrošniki. Za vsak portfelj, prenesen v okviru posameznega posla, bi morale posredovane informacije vključevati identifikator pravnega subjekta (LEI) kupca kreditov ali, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika v Uniji ali, kadar ni na voljo, identiteto in naslov kupca kreditov ter, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika v Uniji. Pristojni organi bi morali imeti možnost zahtevati, da se informacije posredujejo vsako četrtoletje, če menijo, da je to potrebno, tudi zaradi velikega števila poslov v kriznem obdobju.

- (48) Trenutno so za izdajo dovoljenj in nadzor serviserjev kreditov in kupcev kreditov v državah članicah pristojni različni organi, zato je bistveno, da države članice pojasnijo vlogo teh organov in jim dajo ustrezna pooblastila, zlasti ker bodo morda morali nadzorovati subjekte, ki se ukvarjajo z opravljanjem storitev v drugih državah članicah. Da bi se zagotovil učinkovit in sorazmeren nadzor po vsej Uniji, bi morale države članice pristojnim organom dati potrebna pooblastila za izvajanje njihovih nalog na podlagi te direktive, kar vključuje pooblastilo za pridobivanje potrebnih informacij, preiskovanje morebitnih kršitev te direktive, obravnavanje pritožb kreditojemalcev in nalaganje upravnih kazni ter popravni ukrepi, vključno z odvzemom dovoljenja. Kadar se uporabijo take upravne kazni in popravni ukrepi, bi morale države članice zagotoviti, da jih pristojni organi uporabljajo na sorazmeren način in navedejo razloge za svoje odločitve ter da so poleg tega te odločitve predmet sodne presoje, tudi v primerih, kadar pristojni organi ne ukrepajo v določenih časovnih okvirih.
- (49) Določbe v zvezi s kršitvami te direktive ne posegajo v pravico države članice do posredovanja v primerih kršitev nacionalnega prava, ki se na primer nanašajo na varstvo potrošnikov, pravice kreditojemalcev ali kriminalne dejavnosti. V takih primerih odločajo o tem, ali je prišlo do kršitve nacionalnega prava, pristojni organi države članice gostiteljice in države članice, v kateri je bil kredit odobren, in zato ta direktiva ne omejuje njihovih pristojnosti.
- (50) Ker bo uspešnost sekundarnih trgov za kredite v veliki meri odvisna od dobrega ugleda vpletenih subjektov, bi morali serviserji kreditov vzpostaviti učinkovit mehanizem za obravnavanje pritožb kreditojemalcev. Države članice bi morale zagotoviti, da imajo organi, pristojni za nadzor kupcev kreditov in serviserji kreditov, učinkovite in dostopne postopke za obravnavanje pritožb kreditojemalcev.
- (51) V zvezi z obdelavo osebnih podatkov se za namene te direktive uporabljata uredbi (EU) 2016/679 ⁽¹⁶⁾ in (EU) 2018/1725 ⁽¹⁷⁾ Evropskega parlamenta in Sveta. Zlasti kadar se osebni podatki obdelujejo za namene te direktive, bi bilo treba določiti natančen namen, navesti zadevno pravno podlago in upoštevati ustrezne varnostne zahteve, določene v Uredbi (EU) 2016/679, ter spoštovati načela nujnosti, sorazmernosti, omejitve namena, preglednosti in sorazmernega obdobja hrambe podatkov. V te namene ima prednost kodeks ravnanja za celotno panogo v skladu s členom 40 Uredbe (EU) 2016/679. Poleg tega bi morali imeti vsi sistemi za obdelavo osebnih podatkov, ki se razvijejo in uporabljajo v okviru te direktive, vgrajene funkcije za varstvo podatkov in slednje zagotavljati privzeto. Prav tako bi morala biti upravno sodelovanje in vzajemna pomoč med pristojnimi organi držav članic skladna s pravili o varstvu osebnih podatkov iz Uredbe (EU) 2016/679 ter nacionalnimi predpisi o varstvu podatkov, s katerimi se izvaja pravo Unije.

⁽¹⁶⁾ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

⁽¹⁷⁾ Uredba (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu fizičnih oseb pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL L 295, 21.11.2018, str. 39).

- (52) Da bi zagotovili visoko raven varstva potrošnikov, pravo Unije in nacionalno pravo določata več pravic in zaščitnih ukrepov v zvezi s kreditnimi pogodbami, ki se odobrijo potrošnikom. Navedene pravice in zaščitni ukrepi veljajo zlasti za dogovarjanje o kreditni pogodbi in njeno sklenitev, uporabo nepoštenih poslovnih praks podjetij v razmerju do potrošnikov iz Direktive 2005/29/ES ter za izpolnjevanje oziroma neizpolnjevanje obveznosti kreditne pogodbe. To velja predvsem v zvezi z dolgoročnimi potrošniškimi kreditnimi pogodbami, ki spadajo v področje uporabe Direktive 2014/17/EU, glede pravice potrošnikov, da svoje obveznosti iz kreditne pogodbe delno ali v celoti izpolnijo pred njenim iztekom ali da se jih o možnem prenosu kreditne pogodbe na kupca kreditov obvesti z evropskim standardnim informativnim listom, kadar je ustrezno. Prav tako se pravice kreditnojemalca ne bi smele spremeniti, če se prenos kreditne pogodbe med kreditno institucijo in kupcem kreditov opravi v obliki novacije pogodbe. Načeloma je treba zagotoviti, da se po prenosu kreditne pogodbe s kreditne institucije na kupca kreditov kreditnojemalci ne znajdejo v slabšem položaju. Ta direktiva državam članicam ne bi smela preprečevati, da uporabljajo strožje določbe za zaščito kreditnojemalcev.
- (53) Brez poseganja v druge obveznosti na podlagi direktiv 2008/48/ES in 2014/17/EU in da bi se zagotovila visoka raven varstva potrošnikov, bi bilo treba ti direktivi spremeniti in tako zagotoviti, da se potrošniku pravočasno in pred kakršnimkoli spremembami pogojev kreditne pogodbe predloži jasen in izčrpen seznam vseh takih sprememb ter ga seznani s časom njihove uvedbe in potrebnimi podrobnostmi, pa tudi z imenom in naslovom nacionalnega organa, pri katerem lahko potrošnik vložijo pritožbo.
- (54) Informacije o spremembi pogojev kreditne pogodbe na podlagi direktiv 2008/48/ES in 2014/17/EU, ki je bila uvedena s spremembami te direktive, ne bi smele vplivati na pravice potrošnikov iz direktiv 2008/48/ES in 2014/17/EU, vključno s pravicami do obveščenosti.
- (55) Pomen, ki ga zakonodajalec Unije pripisuje varstvu potrošnikov iz Direktive Sveta 93/13/EGS⁽¹⁸⁾ ter direktiv 2008/48/ES in 2014/17/EU, pomeni, da odstop pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali odstop same kreditne pogodbe kupcu kreditov na noben način ne bi smel vplivati na raven varstva, ki jo potrošnikom zagotavlja pravo Unije. Kupci kreditov in serviserji kreditov bi zato morali spoštovati veljavno pravo Unije in nacionalno pravo, ki velja za prvotno kreditno pogodbo, kreditnojemalec pa bi moral obdržati enako raven varstva, kot je zagotovljena z veljavnim pravom Unije in nacionalnim pravom ali določena v pravilih Unije ali nacionalnih kolizijskih pravilih. Države članice bi morale zagotoviti, da se kreditnojemalcu ne zaračunajo nobeni stroški, povezani s prenosom kreditne pogodbe, razen tistih, ki so že vključeni v navedeno kreditno pogodbo. Kar zadeva stroške za potrošnike v primeru neizpolnjevanja obveznosti, bi morale biti v Direktivo 2008/48/ES uvedene spremembe, ki od držav članic zahtevajo, da upoštevajo enaka pravila o določitvi zgornjih mej provizij in kazni kot v Direktivi 2014/17/EU.
- (56) Kar zadeva potrošnike, bi bilo treba s to direktivo spremeniti direktivi 2008/48/ES in 2014/17/EU, da se določi, da bi morale države članice od kreditodajalcev zahtevati, da imajo vzpostavljene ustrezne politike in postopke, da si pred začetkom unovčevanja zavarovanj, kadar je ustrezno, prizadevajo za razumno restrukturiranje. Upoštevati bi bilo treba Smernice organa EBA o zamudah pri plačilih in izvršbi z dne 19. avgusta 2015, Smernice organa EBA o upravljanju nedonosnih in restrukturiranih izpostavljenostih z dne 31. oktobra 2018 ter smernice ECB za banke o slabih posojilih iz marca 2017. Kreditodajalci bi morali pri odločanju o tem, katere ukrepe restrukturiranja sprejeti, upoštevati individualne okoliščine potrošnika, njegove interese in pravice ter potrošnikovo sposobnost odplačevanja kredita, zlasti če je kreditna pogodba zavarovana s stanovanjsko nepremičnino, ki je potrošnikovo stalno prebivališče. Omogočiti bi bilo treba, da ukrepi restrukturiranja vključujejo določeno popuščanje potrošniku, na primer popolno ali delno refinanciranje kreditne pogodbe ali spremembo obstoječih pogojev kreditne pogodbe, kot so podaljšanje ročnosti, sprememba vrste kreditne pogodbe, odlog plačila celotnega ali dela obroka za določeno obdobje, spremembo obrestne mere, možnost moratorija na odplačevanje dolga, delno odplačevanje, pretvorbo valute, delni odpust in konsolidacijo dolga. Države članice bi morale imeti na nacionalni ravni vzpostavljene ustrezne ukrepe restrukturiranja. Seznam ukrepov restrukturiranja iz te direktive, ki so posledica sprememb direktiv 2008/48/ES in 2014/17/EU ni izčrpen, zato lahko države članice določijo dodatne ukrepe. Prav tako se lahko države članice odločijo, da določenega ukrepa ne bodo uveljavile, če je tako predvideno na nacionalni ravni in če je na voljo razumno število ukrepov. Kadar po končanem postopku unovčevanja zavarovanj dolgov še niso poplačani, bi morale države članice zagotoviti zaščito minimalnih življenjskih pogojev ter sprejeti ukrepe za lažje odplačevanje

⁽¹⁸⁾ Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL L 95, 21.4.1993, str. 29).

dolga in obenem preprečevanje dolgoročne prezadolženosti. Vsaj kadar cena, dobljena za stanovanjsko nepremičnino, vpliva na znesek, ki ga dolguje potrošnik, bi morale države članice kreditodajalce pozvati, naj razumno ukrepajo, da bi za stanovanjsko nepremičnino, ki je predmet unovčenj, dosegli ceno, ki bi bila v danih tržnih razmerah najboljša. Države članice strankam kreditne pogodbe ne bi smele preprečiti, da se izrecno dogovorita, da prenos zavarovanja kreditodajalcu zadostuje za odplačilo kredita, zlasti kadar je kredit zavarovan z glavnim prebivališčem potrošnika.

- (57) Da bi se zagotovilo, da se raven varstva potrošnika v primeru odstopa kreditodajalčevih pravic na tretjo osebo na podlagi pogodbe o hipotekarnem kreditu ali same kreditne pogodbe ne spremeni, bi bilo treba sprejeti spremembo Direktive 2014/17/EU, s katero bi se določilo, da je v primeru prenosa kredita, ki ga zajema navedena direktiva, potrošnik upravičen, da proti kupcu kreditov uveljavlja vse ugovore, ki jih je imel na voljo zoper prvotnega kreditodajalca, in da je obveščen o odstopu.
- (58) V skladu s skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitenih dokumentih ⁽¹⁹⁾ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med sestavnimi elementi direktive in ustrežajočimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec Unije meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (59) V skladu s členom 42(1) Uredbe (EU) 2018/1725 je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je mnenje podal 24. januarja 2019.
- (60) Komisija bi morala ob nadaljnjem oblikovanju notranjega sekundarnega trga nedonosnih kreditnih pogodb z visoko stopnjo varstva potrošnikov pregledati učinkovitost delovanja te direktive. Komisija ima možnost, da analizira posebna čezmejna vprašanja, ki jih posamezne države članice ne morejo prepoznati ali ustrezno obravnavati, kot sta tveganje pranja denarja in financiranja terorizma, ki bi lahko nastalo v zvezi s servisiranjem kreditov in dejavnostmi kupcev kreditov, ter da preuči sodelovanje med pristojnimi organi različnih držav članic. Zato je ustrezno, da Komisija v pregled te direktive vključi tudi temeljito oceno tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, povezanih z dejavnostmi, ki jih opravljajo serviserji kreditov in kupci kreditov, ter upravnega sodelovanja med pristojnimi organi.
- (61) Ker cilja te direktive, in sicer okrepiti razvoj sekundarnega trga nedonosnih kreditov v Uniji, pri tem pa še v večji meri zaščititi kreditojemalce, zlasti potrošnike, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi obsega in učinkov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

NASLOV I

PREDMET UREJANJA, PODROČJE UPORABE IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Predmet urejanja

Ta direktiva določa skupni okvir in zahteve za:

- (a) serviserje kreditov v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali v zvezi s samo nedonosno kreditno pogodbo, ki jo izda kreditna institucija s sedežem v Uniji, ki deluje v imenu kupca kreditov;

⁽¹⁹⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

- (b) kupce kreditov v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali v zvezi s samo nedonosno kreditno pogodbo, ki jo izda kreditna institucija s sedežem v Uniji.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta direktiva se uporablja za:

- (a) serviserje kreditov, ki delujejo v imenu kupca kreditov v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali v zvezi s samo nedonosno kreditno pogodbo, ki jo izda kreditna institucija s sedežem v Uniji v skladu z veljavnim pravom Unije in nacionalnim pravom;
- (b) kupce kreditov v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali v zvezi s samo nedonosno kreditno pogodbo, ki jo izda kreditna institucija s sedežem v Uniji v skladu z veljavnim pravom Unije in nacionalnim pravom.

2. Ta direktiva v zvezi s kreditnimi pogodbami, ki spadajo v njeno področje uporabe, ne vpliva na načela pogodbenega prava ali načela civilnega prava iz nacionalne zakonodaje v zvezi s prenosom pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali same kreditne pogodbe ali na zaščito potrošnikov ali kreditorejmalcev, zlasti na podlagi uredb (ES) št. 593/2008 in (EU) št. 1215/2012 ter direktivami 93/13/EGS, 2008/48/ES, 2014/17/EU in nacionalnimi določbami, s katerimi se te direktive prenašajo, ali drugimi ustreznimi določbami prava Unije in nacionalnega prava o varstvu potrošnikov in pravicah kreditorejmalcev.

3. Ta direktiva ne vpliva na omejitve, določene v nacionalni zakonodaji držav članic, v zvezi s prenosom pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same kreditne pogodbe, ki še ni zapadla ali je zapadla pred manj kot 90 dnevi ali od katere ni odstopljeno v skladu z nacionalnim civilnim pravom.

4. Ta direktiva ne vpliva na zahteve iz nacionalne zakonodaje držav članic v zvezi s servisiranjem pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali same kreditne pogodbe, kadar je kupec kreditov subjekt s posebnim namenom pri listinjenju, kot je opredeljen v členu 2, točka 2, Uredbe (EU) 2017/2402 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁰⁾, pod pogojem, da ta nacionalna zakonodaja:

- (a) ne vpliva na raven varstva potrošnikov, ki jo zagotavlja ta direktiva;
- (b) zagotavlja, da pristojni organi od serviserjev kreditov prejmejo potrebne informacije.

5. Ta direktiva se ne uporablja za:

- (a) servisiranje pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali same kreditne pogodbe, ki jo izvaja:
- (i) kreditna institucija s sedežem v Uniji;
 - (ii) upravitelj alternativnih investicijskih skladov (UAIS), ki ima dovoljenje ali je registriran v skladu z Direktivo 2011/61/EU, ali družba za upravljanje ali investicijska družba, ki ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2009/65/ES, če investicijska družba ni imenovala družbe za upravljanje v skladu z navedeno direktivo v imenu sklada, ki ga upravlja;
 - (iii) nekreditna institucija, ki je med opravljanjem dejavnosti v državi članici pod nadzorom pristojnega organa te države članice v skladu s členom 20 Direktive 2008/48/ES ali členom 35 Direktive 2014/17/EU;

⁽²⁰⁾ Uredba (EU) 2017/2402 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2017 o določitvi splošnega okvira za listinjenje in o vzpostavitvi posebnega okvira za enostavno, pregledno in standardizirano listinjenje ter o spremembah direktiv 2009/65/ES, 2009/138/ES in 2011/61/EU ter uredb (ES) št. 1060/2009 in (EU) št. 648/2012 (UL L 347, 28.12.2017, str. 35).

- (b) servisiranje pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali same kreditne pogodbe, ki je ni izdala kreditna institucija s sedežem v Uniji, razen če se pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali sama kreditna pogodba nadomesti s kreditno pogodbo, izdano s strani take kreditne institucije;
- (c) odkup pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe s strani kreditne institucije s sedežem v Uniji;
- (d) prenos pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali same kreditne pogodbe, prenesenih pred datumom iz člena 32(2), prvi pododstavek.

6. Države članice lahko iz uporabe te direktive izvzamejo servisiranje pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali same kreditne pogodbe, ki ga izvajajo javni notarji in sodni izvršitelji, kot so opredeljeni v nacionalnem pravu, ali odvetniki, kot so opredeljeni v členu 1(2), točka (a), Direktive 98/5/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²¹⁾, kadar opravljajo dejavnosti servisiranja kreditov v okviru svojega poklica.

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „kreditna institucija“ pomeni kreditno institucijo, kot je opredeljena v členu 4(1), točka 1, Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (2) „kreditodajalec“ pomeni kreditno institucijo, ki je odobrila kredit, ali kupca kreditov;
- (3) „kreditojemalec“ pomeni pravno ali fizično osebo, ki je sklenila kreditno pogodbo s kreditno institucijo, vključno z njenim pravnim naslednikom ali prevzemnikom;
- (4) „kreditna pogodba“ pomeni pogodbo, kot je prvotno izdana, spremenjena ali nadomeščena, s katero kreditna institucija odobri kredit v obliki odloženega plačila, posojila ali drugega podobnega finančnega dogovora;
- (5) „pogodba o servisiranju kredita“ pomeni pisno pogodbo, sklenjeno med kupcem kredita in serviserjem kredita v zvezi s storitvami, ki jih slednji opravlja v imenu kupca kredita;
- (6) „kupec kreditov“ pomeni katero koli fizično ali pravno osebo, razen kreditne institucije, ki odkupi pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali samo nedonosno kreditno pogodbo v okviru svoje dejavnosti, poslovanja ali poklica v skladu z veljavnim pravom Unije in nacionalnim pravom;
- (7) „ponudnik storitev servisiranja kreditov“ pomeni tretjo osebo, ki jo serviser kreditov uporablja za izvajanje katere koli dejavnosti servisiranja kreditov;
- (8) „serviser kreditov“ pomeni pravno osebo, ki v imenu kupca kreditov v okviru svojega poslovanja upravlja in izvršuje pravice ter obveznosti, povezane s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali s samo nedonosno kreditno pogodbo, pri čemer opravlja vsaj eno ali več dejavnosti servisiranja kreditov;
- (9) „dejavnosti servisiranja kreditov“ pomeni eno ali več naslednjih dejavnosti:
 - (a) zbiranje ali izterjava zapadlih plačil kreditojemalca, povezanih s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali s samo kreditno pogodbo v skladu z nacionalnim pravom;
 - (b) ponovno pogajanje s kreditojemalcem, v skladu z nacionalnim pravom, o pogojih v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali v zvezi s samo kreditno pogodbo ob upoštevanju navodil kupca kreditov, kadar serviser kreditov ni kreditni posrednik, kot je opredeljen v členu 3, točka (f), Direktive 2008/48/ES ali v členu 4, točka 5, Direktive 2014/17/EU;

⁽²¹⁾ Direktiva 98/5/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 1998 za olajšanje trajnega opravljanja poklica odvetnika v drugi državi članici kakor tisti, v kateri je bila kvalifikacija pridobljena (UL L 77, 14.3.1998, str. 36).

- (c) obravnavanje vseh pritožb v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali v zvezi s samo kreditno pogodbo;
 - (d) obveščanje kreditjemalca o vseh spremembah obrestnih mer ali stroškov ali zapadlih plačil, povezanih s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali s samo kreditno pogodbo;
- (10) „matična država članica“ pomeni, v zvezi s serviserjem kreditov, državo članico, v kateri ima serviser kreditov statutarni sedež, ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, državo članico, v kateri je njegov glavni sedež, ali, v zvezi s kupcem kreditov, državo članico, v kateri ima kupec kreditov ali njegov zastopnik prebivališče ali statutarni sedež ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, državo članico, v kateri ima glavni sedež;
- (11) „država članica gostiteljica“ pomeni državo članico, ki ni matična država članica in v kateri je serviser kreditov ustanovil podružnico ali kjer opravlja dejavnosti servisiranja kreditov in v vsakem primeru kjer ima kreditjemalec prebivališče ali statutarni sedež ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, državo članico, v kateri ima glavni sedež;
- (12) „potrošnik“ pomeni fizično osebo, ki v kreditnih pogodbah, za katere velja ta direktiva, deluje za namene zunaj svoje dejavnosti, poslovanja ali poklica;
- (13) „nedonosna kreditna pogodba“ pomeni kreditno pogodbo, ki je razvrščena kot nedonosna izpostavljenost v skladu s členom 47a Uredbe (EU) št. 575/2013.

NASLOV II

SERVISERJI KREDITOV

POGLAVJE I

Dovoljenje serviserjev kreditov

Člen 4

Splošne zahteve

1. Države članice od serviserja kreditov zahtevajo, da pridobi dovoljenje v matični državi članici, preden začne opravljati dejavnosti na njenem ozemlju, v skladu z zahtevami, določenimi v nacionalnih predpisih, s katerimi se prenaša ta direktiva.
2. Države članice pooblastilo za izdajanje dovoljenj iz odstavka 1 tega člena prenesejo na pristojne organe, določene na podlagi člena 21(3).

Člen 5

Zahteve za izdajo dovoljenja

1. Brez poseganja v člen 6 države članice določijo naslednje zahteve za izdajo dovoljenja iz člena 4(1):
 - (a) vložnik je pravna oseba iz člena 54 Pogodbe o delovanju Evropske unije, katerega statutarni sedež ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, glavni sedež, je v državi članici, v kateri želi pridobiti dovoljenje;
 - (b) člani vložnikovega poslovnega ali upravnega organa imajo dovolj dober ugled, kar se dokaže z naslednjim:
 - (i) niso vpisani v kazensko evidenco ali v drug enakovreden nacionalni register v zvezi z relevantnimi kaznivimi dejanji, zlasti tistimi, ki so povezana z lastnino, finančnimi storitvami in dejavnostmi, pranjem denarja, oderužtvom, goljufijami, davčnimi kaznivimi dejanji, kršitvijo poslovne skrivnosti ali telesno nedotakljivostjo, pa tudi v zvezi z drugimi protipravnimi dejanji na podlagi prava, ki ureja podjetja, stečaj, insolventnost ali varstvo potrošnikov;

- (ii) kumulativni učinek manjših incidentov ne vpliva na njihov dober ugled;
 - (iii) so bili v preteklem poslovnem sodelovanju z nadzornimi in regulativnimi organi vedno transparentni, odprti in kooperativni;
 - (iv) niso v tekočem postopku zaradi insolventnosti in v preteklosti nad njimi ni bil razglašen stečaj, razen če so bili v skladu z nacionalnim pravom rehabilitirani;
- (c) vložnikov poslovodni ali upravni organ kot celota ima ustrezno znanje in izkušnje za sposobno in odgovorno poslovanje;
 - (d) osebe, ki so imetniki kvalificiranih deležev v vložniku v smislu člena 4(1), točka 36, Uredbe (EU) št. 575/2013, imajo dovolj dober ugled, kar dokažejo z izpolnjevanjem zahtev iz točk (b)(i) in (iv) tega odstavka;
 - (e) vložnik ima vzpostavljene trdne ureditve upravljanja in ustrezne mehanizme notranjih kontrol, vključno s postopki upravljanja tveganj in računovodenja, ki zagotavljajo spoštovanje pravic kreditojemalca ter skladnost z zakonodajo, ki ureja pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali samo kreditno pogodbo, in Uredbe (EU) 2016/679;
 - (f) vložnik uporablja ustrezno politiko za zagotovitev skladnosti s pravili za varstvo ter poštenega in vestnega obravnavanja kreditojemalcev, vključno z upoštevanjem njihovega finančnega položaja in, kadar je na voljo, potrebo po napotitvi teh kreditojemalcev na svetovanje v zvezi z dolgom ali socialne storitve;
 - (g) vložnik ima vzpostavljene ustrezne in posebne notranje postopke, ki zagotavljajo evidentiranje in obravnavanje pritožb kreditojemalcev;
 - (h) vložnik ima vzpostavljene ustrezne postopke za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma, kadar nacionalne določbe, ki prenašajo Direktivo (EU) 2015/849, določajo, da so serviserji kreditov pooblaščen subjekti za namene preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma ter boja proti njima;
 - (i) za vložnika na podlagi veljavnega nacionalnega prava veljajo zahteve glede poročanja in javnega razkrivanja.

2. EBA po posvetovanju z vsemi ustreznimi deležniki in ob upoštevanju vseh zadevnih interesov izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 o zahtevah iz odstavka 1, točka (c), tega člena.

3. Pristojni organi matične države članice zavrnejo izdajo dovoljenja iz člena 4(1), kadar vložnik ne izpolnjuje zahtev iz odstavka 1 tega člena in, kadar je ustrezno, člena 6(2), točka (a).

Člen 6

Možnost hrambe sredstev

1. Države članice določijo, ali serviserji kreditov pri opravljanju dejavnosti servisiranja kreditov na njihovem ozemlju:
 - (a) smejo sprejemati in hraniti sredstva kreditojemalcev, da bi ta sredstva prenesli na kupce kreditov, ali
 - (b) ne smejo sprejemati in hraniti sredstev kreditojemalcev.

2. Kadar serviserji kreditov smejo sprejemati in hraniti sredstva kreditojemalcev na podlagi z odstavka 1, točka (a), države članice:

- (a) poleg zahtev za izdajo dovoljenja iz člena 5(1) določijo zahtevo, da ima vložnik v kreditni instituciji ločen račun, na katerega se vsa sredstva, sprejeta od kreditojemalcev, knjižijo v dobro in hranijo, dokler se ne prenesejo zadevnemu kupcu kreditov, pod z njim dogovorjenimi pogoji;
- (b) zagotovijo, da so ta sredstva v skladu z nacionalnim pravom in v korist kupcev kreditov zaščitena pred terjatvami drugih upnikov serviserjev kreditov, zlasti v primeru insolventnosti;
- (c) določijo, da se v primeru, ko kreditojemalec opravi plačilo serviserju kreditov, zato da delno ali v celoti povrne zapadle zneske, povezane s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali s samo nedonosno kreditno pogodbo, šteje, da je bilo plačilo plačano kupcu kreditov;
- (d) od serviserja kreditov zahtevajo, da kadar koli prejme sredstva od kreditojemalca, kreditojemalcu na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov izroči potrdilo ali izjavo o izpolnitvi obveznosti, ki potrjuje prejete zneske.

3. Kadar serviser kreditov v svojem poslovnem modelu ne namerava sprejemati in hraniti sredstev od kreditojemalcev, serviser kreditov to sporoči v svoji vlogi za dovoljenje iz člena 4(1). V takih primerih se zahteve, določene v skladu z odstavkom 2, točka (a), tega člena ne uporabljajo.

Člen 7

Postopek za izdajo dovoljenja serviserjem kreditov

1. Države članice določijo postopek za izdajo dovoljenja serviserjem kreditov, ki vložniku omogočajo predložitev vloge in zagotovitev vseh informacij, ki jih pristojni organ matične države članice potrebuje, da lahko preveri, ali vložnik izpolnjuje vse pogoje, določene v nacionalnih določbah za prenos člena 5(1) in, kadar je to ustrezno, v členu 6(2), točka (a).

2. Vlogi za izdajo dovoljenja serviserjem kreditov iz odstavka 1 se priloži naslednje:

- (a) dokaze o pravnem statusu vložnika ter kopijo njegovega akta o ustanovitvi in pravilnika podjetja;
- (b) naslov glavnega ali statutarnega sedeža vložnika;
- (c) identiteto članov vložnikovega poslovnega ali upravnega organa in oseb, ki so imetniki kvalificiranih deležev v smislu člena 4(1), točka 36, Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (d) dokaze, da vložnik izpolnjuje pogoje iz člena 5(1), točki (b) in (c);
- (e) dokaze, da osebe, ki so imetniki kvalificiranega deleža v smislu člena 4(1), točka 36, Uredbe (EU) št. 575/2013, izpolnjujejo pogoje iz člena 5(1), točka (d), te direktive;
- (f) dokaze o ureditvah upravljanja in mehanizmihi notranjih kontrol iz člena 5(1), točka (e);
- (g) dokaze o politikah iz člena 5(1), točka (f);
- (h) dokaze o notranjih postopkih iz člena 5(1), točka (g);
- (i) dokaze o postopkih iz člena 5(1), točka (h);
- (j) kadar je to ustrezno, dokaze o obstoju ločenega računa v kreditni instituciji, kot je določeno v členu 6(2), točka (a);
- (k) vse pogodbe o zunanjem izvajanju iz člena 12(1).

3. Države članice zagotovijo, da pristojni organi matične države članice v 45 dneh od prejema vloge za izdajo dovoljenja ocenijo, ali je ta vloga popolna.
4. Države članice zagotovijo, da pristojni organi matične države članice v 90 dneh od prejema popolne vloge ali, če se vloga šteje za nepopolno, od prejema zahtevanih informacij, vložnika uradno obvestijo, ali se mu dovoljenje izda ali zavrne, in navedejo razloge za zavrnitev.
5. Države članice zagotovijo, da ima vložnik pravico do pritožbe pred sodiščem, kadar se pristojni organi matične države članice odločijo zavrniti vlogo za izdajo dovoljenja na podlagi člena 5(3) in v primerih, kadar pristojni organi v roku iz odstavka 4 tega člena v zvezi z vlogo ne sprejmejo nobene odločitve.

Člen 8

Odvzem dovoljenja

1. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi matične države članice potrebna nadzorniška in preiskovalna pooblastila ter kaznovalna pooblastila v skladu s členom 22, da serviserju kreditov odvzamejo izdano dovoljenje, kadar za serviserja kreditov velja karkoli od naslednjega:
 - (a) ni uporabil dovoljenja v 12 mesecih od njegove izdaje;
 - (b) se je izrecno odrekel dovoljenju;
 - (c) je prenehal izvajati dejavnosti serviserja kredita za več kot 12 mesecev;
 - (d) je pridobil dovoljenje na podlagi neresničnih izjav ali na kakršen koli drug nedovoljen način;
 - (e) ne izpolnjuje več zahtev za izdajo dovoljenja za serviserja kreditov iz člena 5(1) in, kadar je ustrezno, iz člena 6(2), točka (a);
 - (f) resno prekrši veljavna pravila, vključno z nacionalnimi predpisi, s katerimi se prenaša ta direktiva, ali druga pravila o varstvu potrošnikov, vključno z veljavnimi pravili države članice gostiteljice in države članice, v kateri je bil kredit odobren.
2. Kadar se dovoljenje odvzame v skladu z odstavkom 1 tega člena, države članice zagotovijo, da pristojni organi matične države članice nemudoma obvestijo pristojne organe države članice gostiteljice, v primerih kadar serviser kreditov opravlja storitve na podlagi člena 13, pa tudi pristojne organe države članice, v kateri je bil kredit odobren, kadar to ni država članica gostiteljica niti matična država članica.

Člen 9

Seznam ali register serviserjev kreditov z dovoljenjem

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi vzpostavijo in vzdržujejo vsaj seznam ali, kadar se to šteje za ustrežnejše, nacionalni register vseh serviserjev kreditov z dovoljenjem za opravljanje storitev na njihovem ozemlju, vključno z serviserji kreditov, ki opravljajo storitve na podlagi člena 13 te direktive.

EBA pripravi smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 za vzpostavitev in vzdrževanje takih seznamov ali registrov ter vrste informacij, ki jih vsebujejo, da se zagotovijo enaki konkurenčni pogoji po vsej Uniji ter preglednost za kupce kreditov in kreditorejmalce.

2. Seznam ali register iz odstavka 1 je javno dostopen prek spleta na spletnih mestih pristojnih organov in se redno posodablja.

3. Kadar se je dovoljenje odvzelo na podlagi člena 8, pristojni organi brez odlašanja posodobijo seznam ali register iz odstavka 1 tega člena.

Člen 10

Odnosi s kreditojemalcem, sporočila o prenosu in nadaljnja komunikacija

1. Države članice zahtevajo, da kupci kreditov in serviserji kreditov v svojih odnosih s kreditojemalci:

- (a) ravnaajo v dobri veri, pravično in strokovno;
- (b) kreditojemalcem zagotavljajo informacije, ki niso zavajajoče, nejasne ali lažne;
- (c) spoštujejo in varujejo osebne podatke in zasebnost kreditojemalcev;
- (d) komunicirajo s kreditojemalci tako, da to ne pomeni nadlegovanja, prisile ali neprimerne vplivanja.

2. Države članice zagotovijo, da po vsakem prenosu pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe na kupca kreditov in vedno pred prvo izterjavo dolga, pa tudi kadar koli tako zahteva kreditojemalec, kupec kreditov ali subjekt iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), kadar je imenovan za opravljanje dejavnosti servisiranja kredita, ali serviser kreditov pošlje kreditojemalcu sporočilo na papirju ali na drugem trajnem nosilcu podatkov, ki vsebuje vsaj:

- (a) informacijo o prenosu, ki je bil izveden, vključno z datumom prenosa;
- (b) identifikacijske in kontaktne podatke kupca kreditov;
- (c) identifikacijske in kontaktne podatke serviserja kreditov ali subjekta iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), kadar je bil imenovan;
- (d) dokaze o dovoljenju za serviserja kreditov, izdanem na podlagi člena 7, kadar je bil imenovan;
- (e) identifikacijske in kontaktne podatke ponudnika storitev servisiranja kreditov, kadar je ustrezen;
- (f) kontaktno referenčno točko pri kupcu kreditov ali pri subjektu iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), kadar je bil imenovan za opravljanje dejavnosti servisiranja kreditov, ali pri serviserju kreditov in, kadar je ustrezen, pri ponudniku storitev servisiranja kreditov, od katerega se po potrebi pridobijo informacije, pri čemer mora biti kontaktna referenčna točka predstavljena na vidnem mestu;
- (g) informacijo o zapadlih zneskih, ki jih mora kreditojemalec plačati, v trenutku sporočila, z navedbo zapadlih zneskov glavnice, obresti, provizij in drugih dovoljenih stroškov;
- (h) izjavo, da se še naprej uporablja vso ustrezno pravo Unije in nacionalno pravo, zlasti v zvezi z izvrševanjem pogodb, varstvom potrošnikov, pravicami kreditojemalca in kazenskim pravom;
- (i) naziv, naslov in kontaktne podatke pristojnih organov države članice, v kateri ima kreditojemalec prebivališče ali statutarni sedež ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, države članice, v kateri ima glavni sedež, in pri katerih lahko kreditojemalec vložijo pritožbo.

Sporočilo iz prvega pododstavka je napisano v jeziku, ki je jasen in razumljiv širši javnosti.

3. Države članice zagotovijo, da so pri nadaljnji komunikaciji s kreditojemalcem, kupcem kreditov ali, kadar je imenovan za opravljanje dejavnosti servisiranja kreditov, subjektom iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii) ali serviserjem kreditov, vključene informacije iz odstavka 2, točka (f), tega člena, razen kadar gre za prvo sporočilo po imenovanju novega serviserja kreditov – v tem primeru se vključijo tudi informacije iz odstavka 2, točki (c) in (d), tega člena.

4. Odstavka 2 in 3 ne posegata v kakršnekoli dodatne zahteve glede sporočil iz drugega veljavnega prava Unije ali nacionalnega prava.

Člen 11

Pogodbeno razmerje med serviserjem kreditov in kupcem kreditov

1. Kadar kupec kreditov ne izvaja dejavnosti servisiranja kreditov sam, države članice zagotovijo, da imenovani serviser kreditov svoje storitve v zvezi z upravljanjem in izvrševanjem pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same kreditne pogodbe, opravlja na podlagi pogodbe o servisiranju kreditov s kupcem kreditov.
2. V pogodbi o servisiranju kreditov iz odstavka 1 je določeno naslednje:
 - (a) podroben opis dejavnosti servisiranja kredita, ki jih bo izvajal serviser kreditov;
 - (b) višina nadomestila, ki ga prejme serviser kreditov, ali način, na katerega se izračuna nadomestilo;
 - (c) obseg, v katerem lahko serviser kreditov zastopa kupca kreditov v odnosu do kreditojemalca;
 - (d) zaveza obeh strank, da bosta usklajeni s pravom Unije in nacionalnim pravom, ki velja za pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali samo kreditno pogodbo, vključno v zvezi z varstvom potrošnikov in podatkov;
 - (e) določba, s katero se zahteva pošteno in vestno obravnavanje kreditojemalcev.
3. Države članice zagotovijo, da pogodba o servisiranju kreditov iz odstavka 1 vsebuje zahtevo, na podlagi katere serviser kreditov uradno obvesti kupca kreditov pred oddajo katerekoli izmed njegovih dejavnosti servisiranja kreditov v zunanje izvajanje.
4. Države članice zagotovijo, da serviser kreditov vsaj pet let od datuma prenehanja pogodbe o servisiranju kreditov iz odstavka 1 ali do zakonsko določenega zastaralnega roka, ki je v veljavi v matični državi članici, vendar v obeh primerih ne dlje kot 10 let, vodi in vzdržuje naslednje evidence:
 - (a) ustrezno korespondenco s kupcem kreditov in kreditojemalcem pod pogoji iz veljavnega nacionalnega prava;
 - (b) ustrezna navodila, prejeta od kupca kreditov v zvezi s pravico kreditodajalca, ki izhaja iz vsake nedonosne kreditne pogodbe, ali s samo kreditno pogodbo, ki jo upravlja in izvršuje v imenu kupca kreditov, pod pogoji iz veljavnega nacionalnega prava;
 - (c) pogodbo o servisiranju kreditov.
5. Države članice zagotovijo, da serviser kreditov evidence iz odstavka 4 da na voljo pristojnim organom, če to zahtevajo.

Člen 12

Oddajanje dejavnosti serviserja kreditov v zunanje izvajanje

1. Države članice zagotovijo, da kadar serviser kreditov uporablja ponudnika storitev servisiranja kreditov za opravljanje katerekoli izmed dejavnosti servisiranja kreditov, serviser kreditov ostane v celoti odgovoren za izpolnjevanje vseh obveznosti iz nacionalnih predpisov, s katerimi se prenaša ta direktiva. Za oddajanje teh dejavnosti servisiranja kreditov v zunanje izvajanje veljajo naslednji pogoji:
 - (a) sklenitev pisne pogodbe o zunanjem izvajanju med serviserjem kreditov in ponudnikom storitev servisiranja kreditov, v skladu s katerim se od ponudnika storitev servisiranja kreditov zahteva, da izpolnjuje veljavne pravne določbe, vključno z nacionalnimi določbami, ki prenašajo to direktivo, in ustreznim pravom Unije ali nacionalnim pravom, ki se uporablja za pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali za samo kreditno pogodbo;
 - (b) sočasno oddajanje vseh dejavnosti servisiranja kreditov v zunanje izvajanje ponudniku storitev servisiranja kreditov je prepovedano;
 - (c) pogodbeno razmerje med serviserjem kreditov in kupcem kreditov ter obveznosti serviserja kredita do kupca kreditov ali kreditojemalcev se ne spremenijo s pogodbo o zunanjem izvajanju s ponudnikom storitev servisiranja kreditov;

- (d) oddaja v zunanje izvajanje nekaterih ali vseh dejavnosti servisiranja kreditov ne vpliva na skladnost serviserja kreditov z zahtevami iz njegovega dovoljenja iz člena 5(1);
- (e) oddajanje dejavnosti v zunanje izvajanje ponudniku storitev servisiranja kreditov nadzornim organom ne preprečuje nadzora serviserja kreditov v skladu s členoma 14 in 21;
- (f) serviser kreditov ima neposreden dostop do vseh ustreznih informacij v zvezi z dejavnostmi servisiranja kreditov, oddanimi v zunanje izvajanje ponudniku storitev servisiranja kreditov;
- (g) po prenehanju pogodbe o zunanjem izvajanju ima serviser kreditov strokovno znanje in vire, da lahko izvaja dejavnosti servisiranja kreditov, oddane v zunanje izvajanje.

Zunanje izvajanje dejavnosti servisiranja kreditov ne poteka na način, ki bi škodil kakovosti notranjih kontrol serviserja kreditov ali zanesljivosti ali nadaljnjemu izvajanju njegovih dejavnosti servisiranja kreditov.

- 2. Države članice zagotovijo, da serviser kreditov obvesti pristojne organe matične države članice in, kadar je ustrezno, države članice gostiteljice, pred oddajo njegove dejavnosti servisiranja kreditov v zunanje izvajanje v skladu z odstavkom 1.
- 3. Države članice zagotovijo, da serviser kreditov vsaj pet let od datuma prenehanja pogodbe o zunanjem izvajanju iz odstavka 1 ali do zakonskega zastaralnega roka, veljavnega v državi članici, vendar v obeh primerih ne dlje kot 10 let, vodi in vzdržuje evidence o ustreznih navodilih, posredovanih ponudniku storitev servisiranja kreditov, v skladu s pogoji iz veljavnega nacionalnega prava, in pogodbe o zunanjem izvajanju iz odstavka 1.
- 4. Države članice zagotovijo, da serviser kreditov in ponudnik storitev servisiranja kreditov informacije iz odstavka 3 dasta na voljo pristojnim organom, če to zahtevajo.
- 5. Države članice zagotovijo, da ponudniki storitev servisiranja kreditov ne smejo sprejemati in hraniti sredstev kreditotjemalcev.

POGLAVJE II

Čezmejne dejavnosti servisiranja kreditov

Člen 13

Svoboda opravljanja dejavnosti servisiranja kreditov v državi članici gostiteljici

- 1. Države članice zagotovijo, da ima serviser kreditov, ki je v matični državi članici pridobil dovoljenje v skladu s členom 4(1), pravico, da v Uniji opravlja tiste storitve, ki jih zajema to dovoljenje, brez poseganja v kakršnekoli omejitve ali zahteve iz nacionalnega prava države članice gostiteljice v skladu s to direktivo - vključno, kadar je ustrezno, s prepovedjo sprejemanja ali hrambe sredstev kreditotjemalcev - ki niso povezane z drugimi zahtevami za dovoljenje serviserjev kreditov, ali v omejitve in zahteve za ponovna pogajanja o pogojih v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali o sami kreditni pogodbi.
- 2. Države članice zagotovijo, da kadar namerava serviser kreditov, ki je v matični državi članici pridobil dovoljenje v skladu s členom 4(1), opravljati storitve v državi članici gostiteljici, pristojnemu organu matične države članice predloži naslednje informacije:
 - (a) državo članico gostiteljico, v kateri namerava serviser kreditov opravljati storitve, in, kadar serviser kreditov te informacije že pozna, državo članico, v kateri je bil kredit odobren, če se ta razlikuje od države članice gostiteljice in matične države članice;
 - (b) kadar je ustrezno, naslov podružnice serviserja kreditov, ustanovljene v državi članici gostiteljici;
 - (c) kadar je ustrezno, naziv in naslov ponudnika storitev servisiranja kreditov v državi članici gostiteljici;

- (d) identiteto oseb, odgovornih za upravljanje v zvezi z opravljanjem dejavnosti servisiranja kreditov v državi članici gostiteljici;
- (e) kadar je ustrezno, podrobnosti o ukrepih, sprejetih za prilagoditev notranjih postopkov, ureditev upravljanja in mehanizmov notranjih kontrol serviserja kreditov za zagotovitev skladnosti z zakonodajo, ki se uporablja za pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali za samo kreditno pogodbo;
- (f) opis postopkov, vzpostavljenih z namenom zagotoviti skladnost s pravili v zvezi s preprečevanjem pranja denarja in financiranja terorizma, kadar nacionalno pravo države članice gostiteljice, ki prenaša Direktivo (EU) 2015/849, določa, da so serviserji kreditov pooblaščen subjekti za namen preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma ter boja proti njima;
- (g) da ima serviser kreditov na voljo ustrezna sredstva za komuniciranje v jeziku države članice gostiteljice ali v jeziku kreditne pogodbe;
- (h) ali ima serviser kreditov v svoji matični državi članici dovoljenje za sprejemanje in hrambo sredstev kreditujemalcev.

3. Pristojni organi matične države članice v 45 dneh po prejemu vseh informacij iz odstavka 2 te informacije sporočijo pristojnim organom države članice gostiteljice, ki njihov prejem brez odlašanja potrdijo. Pristojni organi matične države članice nato serviserja kreditov obvestijo o datumu, na katerega so bile informacije sporočene pristojnim organom države članice gostiteljice, in datumu, na katerega ti pristojni organi potrdijo prejem informacij. Pristojni organi matične države članice tudi sporočijo vse informacije iz odstavka 2 pristojnim organom države članice, v kateri je bil kredit odobren, če to ni država članica gostiteljica ali matična država članica.

4. Države članice zagotovijo, da ima serviser kreditov pravico do pritožbe pred sodiščem, kadar pristojni organi matične države članice ne sporočijo informacij iz odstavka 2.

5. Države članice zagotovijo, da lahko serviser kreditov začne opravljati storitve v državi članici gostiteljici v tistem od spodnjih trenutkov, ki nastopi prej:

- (a) prejem sporočila od pristojnih organov države članice gostiteljice, s katerim potrdijo prejem sporočila iz odstavka 3;
- (b) ob odsotnosti kakršnegakoli sporočila iz točke (a) tega odstavka po preteku dveh mesecev od datuma predložitve vseh informacij iz odstavka 2 pristojnim organom države članice gostiteljice.

6. Države članice zagotovijo, da serviser kreditov obvesti pristojne organe matične države članice o vsakršni kasnejši spremembi informacij, ki jih je treba sporočiti v skladu z odstavkom 2. V takih primerih države članice zagotovijo skladnost s postopkom iz odstavkov 3, 4 in 5.

7. Države članice zagotovijo, da pristojni organi države članice gostiteljice v seznamu ali registru iz člena 9 evidentirajo serviserje kreditov, ki imajo dovoljenje za opravljanje dejavnosti servisiranja kreditov na njihovem ozemlju, in podatek o njihovi matični državi članici.

Člen 14

Nadzor nad serviserji kreditov, ki opravljajo čezmejne storitve

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi matične države članice pregledajo in ocenijo, ali serviser kreditov, ki opravlja dejavnosti servisiranja kreditov v državi članici gostiteljici, stalno izpolnjuje zahteve iz te direktive.

2. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi matične države članice pooblastilo za izvajanje nadzora, preiskovanje in nalaganje upravnih kazni in popravnih ukrepov serviserjem kreditov v zvezi z zahtevami te direktive, ko opravljajo svoje dejavnosti servisiranja kreditov v državi članici gostiteljici.
3. Države članice zagotovijo, da pristojni organi matične države članice sporočijo ukrepe, sprejete v zvezi s serviserjem kreditov pristojnim organom države članice gostiteljice in, kadar je to primerno, države članice, v kateri je bil kredit odobren, če to ni država članica gostiteljica ali matična država članica.
4. Države članice zagotovijo, da kadar serviser kreditov opravlja dejavnosti servisiranja kreditov v državi članici gostiteljici, pristojni organi matične države članice in pristojni organi države članice gostiteljice ter, kadar je to primerno, države članice, v kateri je bil kredit odobren, če to ni država članica gostiteljica ali matična država članica, tesno sodelujejo pri izvajanju svojih funkcij in dolžnosti, zlasti pri izvajanju preverjanj, preiskav in pregledov na kraju samem.
5. Države članice zagotovijo, da pristojni organi matične države članice pri izvajanju svojih funkcij in dolžnosti iz te direktive, zaprosijo pristojne organe države članice gostiteljice za pomoč pri izvajanju pregledov na kraju samem v podružnici, ustanovljeni v državi članici gostiteljici, ali pri ponudniku storitev servisiranja kreditov, imenovanem v državi članici gostiteljici. Pregled na kraju samem v podružnici ali pri ponudniku storitev servisiranja kreditov se izvede v skladu s pravom države članice, v kateri se izvaja pregled.
6. Države članice zagotovijo tudi, da imajo pristojni organi države članice gostiteljice pravico, da se odločijo o najprimernejših ukrepih, ki se sprejmejo v vsakem posameznem primeru, da ustrezajo prošnji za pomoč pristojnih organov matične države članice.
7. Kadar se pristojni organi države članice gostiteljice odločijo izvesti preglede na kraju samem v imenu pristojnih organov matične države članice, o njihovih rezultatih brez odlašanja obvestijo pristojne organe matične države članice.
8. Pristojni organi države članice gostiteljice lahko na lastno pobudo izvajajo preverjanja, preglede in preiskave v zvezi z dejavnostmi servisiranja kreditov, ki jih na njenem ozemlju opravlja serviser kreditov z dovoljenjem v matični državi članici. Pristojni organi države članice gostiteljice rezultate teh preverjanj, pregledov in preiskav brez odlašanja posredujejo pristojnim organom matične države članice.
9. Države članice zagotovijo, da kadar imajo pristojni organi države članice gostiteljice dokaze, da serviser kreditov, ki opravlja dejavnosti servisiranja kreditov na njenem ozemlju, kakor je določeno v členu 13, krši veljavna pravila, vključno s tistimi, ki izhajajo iz nacionalnih predpisov, s katerimi se prenaša ta direktiva, te dokaze posredujejo pristojnim organom matične države članice in zahtevajo, da ti sprejmejo ustrezne ukrepe, brez poseganja v nadzorniška, preiskovalna in kaznolna pooblastila pristojnih organov države članice gostiteljice v zvezi s serviserjem kreditov v skladu z nacionalnim pravom, in sicer tistim, ki se uporablja za kredit ali kreditno pogodbo.
10. Države članice zagotovijo, da kadar imajo pristojni organi države članice, v kateri je bil kredit odobren – če to ni država članica gostiteljica ali matična država članica – dokaze, da serviser kreditov krši obveznosti iz te direktive ali iz nacionalnih predpisov, ki se uporabljajo za kredit ali kreditno pogodbo, te dokaze posredujejo pristojnim organom matične države članice in zahtevajo, da ti sprejmejo ustrezne ukrepe, brez poseganja v nadzorniška, preiskovalna in kaznolna pooblastila pristojnih organov države članice, v kateri je bil kredit odobren, če to ni država članica gostiteljica ali matična država članica.
11. Države članice zagotovijo, da pristojni organi matične države članice pristojnim organom države članice gostiteljice, ki je posredovala dokaze, najpozneje v dveh mesecih od datuma zahtevka iz odstavka 9, sporočijo podrobnosti o vseh upravnih ali drugih postopkih, začelih v zvezi z dokazi, ki jih je predložila država članica gostiteljica, ali o vseh upravnih kaznih in popravnih ukrepih, naloženih serviserju kreditov, ali pa utemeljeno odločitev, zakaj niso bili sprejeti nobeni ukrepi. Kadar je bil začel postopek, pristojni organi matične države članice redno obveščajo pristojne organe države članice gostiteljice o njegovem poteku.

12. Kadar serviser kreditov še naprej krši veljavna pravila, vključno, da ne izpolnjuje svojih obveznosti iz te direktive, in potem ko pristojni organi države članice gostiteljice o tem obvestijo matično državo članico, države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi države članice gostiteljice naložijo ustrezne upravne kazni in popravne ukrepe z namenom zagotovitve izpolnjevanja zahtev te direktive, če nastopi kateri koli izmed naslednjih primerov:

- (a) serviser kredita ni sprejel ustreznih in učinkovitih ukrepov za odpravo kršitve v razumnem času ali
- (b) v nujnem primeru, kadar je potrebno takojšnje ukrepanje, da bi obravnavali resno grožnjo kolektivnim interesom kreditjemalcev.

Pristojni organi države članice gostiteljice lahko naložijo upravne kazni in popravne ukrepe iz prvega pododstavka ne glede na upravne kazni in popravne ukrepe, ki so jih že naložili pristojni organi matične države članice.

Poleg tega lahko pristojni organi države članice gostiteljice v svoji državi članici prepovejo nadaljnje dejavnosti serviserja kreditov, ki krši veljavna pravila, vključno z neizpolnjevanjem njegovih obveznosti iz te direktive, dokler pristojni organ matične države članice ne sprejme ustrezne odločitve ali serviser kreditov ne sprejme ukrepov za odpravo kršitve.

NASLOV III

KUPCI KREDITOV

Člen 15

Pravica do prejemanja informacij o pravicah kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali o sami nedonosni kreditni pogodbi

1. Države članice zagotovijo, da kreditna institucija potencialnemu kupcu kreditov zagotovi potrebne informacije v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali v zvezi s samo nedonosno kreditno pogodbo in, če je ustrezno, zavarovanjem s premoženjem, da potencialnemu kupcu kreditov omogoči, da sam oceni vrednost pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe in verjetnost poplačila vrednosti po tej pogodbi, preden sklene pogodbo o prenosu teh pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe, pri čemer pa je treba zagotoviti varstvo informacij, ki jih da na voljo kreditna institucija, in zaupnost poslovnih podatkov.

2. Države članice od kreditnih institucij, ki na kupca kreditov prenesejo pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali samo nedonosno kreditno pogodbo zahtevajo, da pristojnim organom države članice gostiteljice, določenim v skladu s členom 21(3) te direktive, in pristojnim organom iz člena 4(5) Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²²⁾ dvakrat na leto sporočijo vsaj naslednje:

- (a) identifikator pravnih subjektov (LEI) kupca kreditov ali, kjer je ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19, ali, kadar tak identifikator ne obstaja:
 - (i) identiteto kupca kreditov ali članov njegovega poslovnega ali upravnega organa in oseb, ki so imetniki kvalificiranih deležev v kupcu kreditov v smislu člena 4(1), točka 36, Uredbe (EU) št. 575/2013, in
 - (ii) naslov kupca kreditov ali, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19;

⁽²²⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

- (b) skupni nepravilni znesek pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosnih kreditnih pogodb, ali samih nedonosnih kreditnih pogodb, ki so prenesene;
 - (c) število in obseg pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosnih kreditnih pogodb, ali samih nedonosnih kreditnih pogodb, ki so prenesene;
 - (d) ali prenos vključuje pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosnih kreditnih pogodb, ali same nedonosne kreditne pogodbe, sklenjene s potrošniki, in, kadar je ustrezno, vrste sredstev za zavarovanje nedonosnih kreditnih pogodb.
3. Pristojni organi iz odstavka 2 lahko od kreditnih institucij zahtevajo, da vsako četrtoletje zagotovijo informacije iz navedenega odstavka, če menijo, da je to potrebno, vključno zaradi boljšega spremljanja velikega števila prenosov, ki se lahko izvedejo v kriznem obdobju.
4. Države članice zagotovijo, da pristojni organi države članice gostiteljice brez odlašanja sporočijo informacije iz odstavkov 2 in 3 in vse druge informacije, ki so po njihovem mnenju potrebne za izvajanje njihovih funkcij in dolžnosti v skladu s to direktivo, pristojnim organom matične države članice kupca kreditov.
5. Odstavki 1 do 4 se izvajajo v skladu z uredbama (EU) 2016/679 in (EU) 2018/1725.

Člen 16

Izvajanje tehničnih standardov za podatkovne predloge

1. EBA pripravi osnutek izvedbenih tehničnih standardov, ki določajo predloge, s katerimi kreditne institucije zagotavljajo informacije iz člena 15(1), da se kupcem kreditov zagotovijo podrobne informacije o njihovih kreditnih izpostavljenostih v bančni knjigi, na podlagi katerih lahko opravijo analizo, finančni skrbni pregled in vrednotenje pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe.
2. EBA v osnutku izvedbenih tehničnih standardov iz odstavka 1 tega člena določi podatkovna polja, vključno s tem, katera podatkovna polja so obvezna, in obravnavo podatkov za zaupne informacije, kot je določeno v členu 15(1).
3. Osnutek izvedbenih tehničnih standardov je sorazmeren z naravo in obsegom kreditov in kreditnih portfeljev.
4. EBA pri pripravi osnutkov izvedbenih tehničnih standardov iz odstavka 1 upošteva vse naslednje elemente:
- (a) obstoječe tržne prakse pri izmenjavi podatkov med kupci in prodajalci;
 - (b) povratne informacije uporabnikov o njihovih izkušnjah pri uporabi obstoječih predlog za posle z nedonosnimi krediti, ki jih je pripravila EBA;
 - (c) obstoječe podobne zahteve na ravni države članice;
 - (d) da je za kreditne institucije in kupce kreditov pomembno, da so stroški postopka čim nižji.
5. EBA osnutek izvedbenih tehničnih standardov iz odstavka 1 predloži Komisiji do 29. septembra 2022.
6. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje izvedbenih tehničnih standardov iz odstavka 1 v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

7. Podatkovne predloge se uporabljajo za posle v zvezi s krediti, izdanimi 1. julija 2018 ali pozneje, ki postanejo nedonosni po 28. decembru 2021. Za kredite, odobrene med 1. julijem 2018 in datumom začetka veljavnosti izvedbenih tehničnih standardov iz odstavka 1, kreditne institucije izpolnijo predlogo za podatke z informacijami, ki so jim že na voljo.

8. Države članice zagotovijo, da kreditne institucije izvedbene tehnične standarde iz odstavka 6 uporabljajo tudi za prenos pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe na druge kreditne institucije. Kreditne institucije uporabljajo podatkovne predloge za izmenjavo informacij med kreditnimi institucijami v primerih, kjer gre samo za prenos pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe.

Člen 17

Obveznosti kupcev kreditov

1. Države članice zagotovijo, da:

- (a) kupec kreditov s prebivališčem v Uniji, ki ima svoj statutarni sedež ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, svoj glavni sedež v Uniji, imenuje subjekt iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), ali serviserja kreditov za opravljanje dejavnosti servisiranja kreditov v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali samo nedonosno kreditno pogodbo, sklenjeno s potrošniki;
- (b) kadar kupec kreditov nima prebivališča v Uniji ali nima statutarnega sedeža ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, glavnega sedeža v Uniji, njegov zastopnik, imenovan v skladu s členom 19(1) imenuje subjekt iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), ali serviserja kreditov, razen kadar je zastopnik sam subjekt iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), ali serviser kredita, za opravljanje dejavnosti servisiranja kreditov v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali samo nedonosno kreditno pogodbo, sklenjeno s:
 - (i) fizičnimi osebami, vključno s potrošniki in neodvisnimi delavci;
 - (ii) mikro, malimi in srednjimi podjetji (MSP), kot so opredeljena v členu 2 Priloge k Priporočilu Komisije 2003/361/ES ⁽²³⁾.

Države članice gostiteljice lahko zahtevo iz prvega pododstavka razširijo na druge kreditne pogodbe.

2. Države članice zagotovijo, da poleg nacionalnih določb, s katerimi se prenaša ta direktiva, ali določb veljavnega prava o varstvu potrošnikov, pogodbenega prava, civilnega prava ali kazenskega prava za kupca kreditov ne veljajo nobene dodatne zahteve za odkup pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe. Države članice zagotovijo, da se ustrezno pravo Unije in nacionalno pravo, ki se nanaša zlasti na izvrševanje pogodb, varstvo potrošnikov, pravice kreditojemalcev, odobritve kreditov, predpise o bančni tajnosti in kazensko pravo, po prenosu pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe še naprej uporablja za kupca kreditov. Prenos pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe na kupca kreditov ne vpliva na raven varstva, ki se v okviru prava Unije in nacionalnega prava ter pravil o insolventnosti zagotavlja potrošnikom in drugim kreditojemalcem, pri čemer se ne posega v nacionalna in mednarodna pravila o zadolžnicah in menicah.

3. Ta direktiva ne posega v nacionalna pooblastila v zvezi s kreditnimi registri, vključno s pooblastili za zahtevanje informacij od kupcev kreditov v zvezi s pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali v zvezi s samo kreditno pogodbo in njenim izpolnjevanjem.

4. Države članice lahko kupcem kreditov dovolijo, da za servisiranje kreditnih pogodb, ki so jih pridobili, najamejo fizične osebe. Za te fizične osebe se uporablja nacionalna regulativna in nadzorniška ureditev, pri čemer ne smejo imeti svobode zagotavljanja dejavnosti servisiranja kreditov v drugi državi članici, kot je določena v tej direktivi.

⁽²³⁾ Priporočilo Komisije 2003/361/ES z dne 6. maja 2003 o opredelitvi mikro, malih in srednjih podjetij (UL L 124, 20.5.2003, str. 36).

5. Države članice zagotovijo, da imenovan serviser kreditov ali subjekt iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii) v imenu kupca kreditov izpolnjuje obveznosti, naložene kupcu kreditov na podlagi odstavka 2 tega člena ter členov 18 in 20. V primerih, kadar serviser kreditov ali subjekt iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), ni imenovan, te obveznosti še naprej veljajo za kupca kreditov ali njegovega zastopnika.

Države članice lahko zahtevajo, da imenovan serviser kreditov ali subjekt iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), v imenu kupca kreditov izpolnjuje obveznosti, naložene kupcu kreditov v skladu z nacionalnim pravom, vključno v zvezi z odstavkom 3 tega člena.

Člen 18

Uporaba serviserjev kreditov ali drugih subjektov

1. Kadar kupec kreditov ali, kadar je ustrezno, njegov zastopnik, imenovan v skladu s členom 19, imenuje subjekt iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), ali serviserja kreditov za opravljanje dejavnosti servisiranja kreditov v zvezi s prenesenimi pravicami kreditodajalca v okviru nedonosne kreditne pogodbe ali v zvezi s samo nedonosno kreditno pogodbo, države članice od kupca kreditov ali njegovega zastopnika zahtevajo, da pristojne organe svoje matične države članice obvesti o nazivu in naslovu subjekta iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), ali serviserja kreditov, in sicer najpozneje na datum, na katerega se začne izvajati dejavnosti servisiranja kreditov.

2. Kadar kupec kreditov ali, kadar je ustrezno, njegov zastopnik, imenovan v skladu s členom 19, imenuje subjekt, ki ni bil priglašen v skladu z odstavkom 1 tega člena, o tem najpozneje na datum takšne spremembe uradno obvesti pristojne organe svoje matične države članice, ter navede naziv in naslov novega subjekta, ki ga je imenoval za izvajanje dejavnosti servisiranja kreditov v zvezi s prenesenimi pravicami kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali v zvezi s samo kreditno pogodbo.

3. Države članice od pristojnih organov matične države članice kupca kreditov zahtevajo, da pristojnim organom države članice gostiteljice, pristojnim organom države članice, v kateri je bil kredit odobren, in pristojnim organom matične države članice novega serviserja kreditov brez nepotrebnega odlašanja sporočijo informacije, prejete v skladu z odstavkoma 1 in 2.

Člen 19

Zastopnik kupca kreditov iz tretjih držav

1. Države članice določijo, da kadar se sklene prenos pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same kreditne pogodbe, kupec kredita, ki nima prebivališča v Uniji ali nima statutarnega sedeža ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, glavnega sedeža v Uniji, pisno imenuje zastopnika, ki ima prebivališče v Uniji ali ima statutarni sedež ali, če v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža, glavni sedež v Uniji.

2. Pristojni organi se poleg ali namesto na kupca kreditov obrnejo na zastopnika iz odstavka 1 pri vseh vprašanjih, povezanih s stalnim izpolnjevanjem zahtev iz te direktive, zastopnik pa je v celoti odgovoren za izpolnjevanje obveznosti, naloženih kupcu kreditov v skladu z nacionalnimi predpisi, s katerimi se prenaša ta direktiva.

Člen 20

Prenos pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali same nedonosne kreditne pogodbe s strani kupca kredita in sporočanje pristojnim organom

1. Države članice od kupca kreditov oziroma, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19, ki prenaša pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali samo nedonosno kreditno pogodbo, zahtevajo, da pristojnim organom svoje matične države članice dvakrat letno sporoči identifikator pravne osebe (LEI) novega kupca kreditov in, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19, ali, kadar tak identifikator ne obstaja:

- (a) identiteto novega kupca kreditov ali, kadar je to ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19, ali članov poslovnega ali upravnega organa novega kupca kreditov ali njegovega zastopnika in oseb, ki so imetniki kvalificiranih deležev v novem kupcu kreditov ali njegovem zastopniku v smislu člena 4(1), točka 36, Uredbe (EU) št. 575/2013, in
- (b) naslov novega kupca kreditov ali, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19;

Poleg tega kupec kreditov ali njegov zastopnik obvesti pristojne organe svoje matične države članice vsaj o naslednjem:

- (a) skupnem neporavnem znesku pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosnih kreditnih pogodb, ali same nedonosne kreditne pogodbe, ki so prenesene;
- (b) številu in obsegu pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosnih kreditnih pogodb, ali samih nedonosnih kreditnih pogodb, ki so prenesene;
- (c) ali prenos vključuje pravice kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosne kreditne pogodbe, ali samo nedonosno kreditno pogodbo, sklenjeno s potrošniki, in kadar je ustrezno o vrstah sredstev za zavarovanje nedonosnih kreditnih pogodb.

2. Pristojni organi iz odstavka 1 lahko od kupcev kreditov ali, kadar je ustrezno, od njihovih zastopnikov imenovanih v skladu s členom 19, kadar koli zahtevajo, da vsako četrletje zagotovijo informacije iz navedenega odstavka, če menijo, da je to potrebno, tudi zaradi boljšega spremljanja velikega števila prenosov, ki se lahko izvedejo v kriznem obdobju.

3. Države članice zagotovijo, da pristojni organi iz odstavkov 1 in 2 brez nepotrebnega odlašanja posredujejo informacije, prejete v skladu s tema odstavkoma, pristojnim organom države članice gostiteljice in pristojnim organom matične države članice novega kupca kreditov.

NASLOV IV

NADZOR

Člen 21

Nadzor, ki ga izvajajo pristojni organi

1. Države članice zagotovijo, da serviserji kreditov in, kadar je ustrezno, ponudniki storitev servisiranja kreditov, ki so se jim dejavnosti servisiranja kreditov oddale v zunanje izvajanje v skladu s členom 12, stalno izpolnjujejo nacionalne predpise, s katerimi se prenaša ta direktiva, in zagotovijo, da te dejavnosti v zadostni meri nadzorujejo pristojni organi matične države članice, da se oceni izpolnjevanje predpisov.

2. Matična država članica, kupca kreditov ali, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19, zagotovi, da so pristojni organi iz odstavka 1 tega člena odgovorni za nadzor nad izpolnjevanjem obveznosti iz člena 10 in členov 17 do 20 v zvezi s kupcem kreditov oziroma, kadar je ustrezno, njegovim zastopnikom, imenovanim v skladu s členom 19.

3. Države članice imenujejo pristojne organe, odgovorne za izvajanje funkcij in dolžnosti v skladu z nacionalnimi predpisi, s katerimi se prenaša ta direktiva.

4. Kadar države članice na podlagi odstavka 3 imenujejo več kot en pristojni organ, določijo njihove naloge in enega izmed njih imenujejo za enotno vstopno točko za vse potrebne izmenjave in interakcije s pristojnimi organi matičnih držav članic ali držav članic gostiteljic.

5. Države članice zagotovijo, da so na voljo ustrezni ukrepi, ki pristojnim organom, imenovanim na podlagi odstavka 3 tega člena, omogočajo, da od kupcev kreditov ali njihovih zastopnikov, imenovanih v skladu s členom 19, serviserjev kreditov, ponudnikov storitev servisiranja kreditov, ki jim serviser kreditov na podlagi člena 12 odda dejavnosti servisiranja kreditov v zunanje izvajanje, kreditojemalcev ter vseh drugih oseb ali javnih organov pridobijo informacije, potrebne za izvajanje naslednjega:

- (a) ocenjevanje stalnega izpolnjevanja zahtev iz nacionalnih predpisov, s katerimi se prenaša ta direktiva;
- (b) preiskovanje možnih kršitev teh zahtev;
- (c) nalaganje upravnih kazni in popravnih ukrepov v skladu z nacionalnimi predpisi, s katerimi se prenaša člen 23.

6. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi, imenovani na podlagi odstavka 3, potrebno strokovno znanje, vire, operativno zmogljivost in pooblastila za izvajanje svojih funkcij in dolžnosti, določenih v tej direktivi.

Člen 22

Nadzorniška vloga in pooblastila pristojnih organov

1. Države članice zagotovijo, da prejmejo pristojni organi matične države članice, imenovani na podlagi člena 21(3), vsa nadzorniška, preiskovalna in kazenska pooblastila, potrebna za izvajanje svojih funkcij in dolžnosti iz te direktive, ki vključujejo vsaj:

- (a) pooblastilo za izdajo ali zavrnitev dovoljenja na podlagi členov 5 in 6;
- (b) pooblastilo za odvzem dovoljenja na podlagi člena 8;
- (c) pooblastilo za prepoved vseh dejavnosti servisiranja kreditov;
- (d) pooblastilo za izvajanje pregledov na kraju samem in drugih vrst pregledov;
- (e) pooblastilo za nalaganje upravnih kazni in popravnih ukrepov v skladu z nacionalnimi predpisi, s katerimi se prenaša člen 23;
- (f) pooblastilo za pregled pogodb o zunanjem izvajanju, ki jih serviserji kreditov sklenejo s ponudniki storitev servisiranja kreditov v skladu s členom 12(1);
- (g) pooblastilo, s katerim se od serviserjev kreditov zahteva, da izločijo člane svojega poslovnega ali upravnega organa, kadar ne izpolnjujejo zahtev iz člena 5(1), točka (b);
- (h) pooblastilo, s katerim se od serviserjev kreditov zahteva, da spremenijo ali posodobijo svojo ureditev notranjega upravljanja in mehanizme notranjih kontrol, da bi učinkovito zagotovili spoštovanje pravic kreditojemalcev v skladu z zakonodajo, ki ureja kreditno pogodbo;

- (i) pooblastilo, s katerim se od serviserjev kreditov zahteva, da spremenijo ali posodobijo svoje politike za zagotovitev poštenega in vestnega obravnavanja kreditojemalcev, ter evidentiranje in obravnavanje pritožb kreditojemalcev;
- (j) pooblastilo za zahtevanje nadaljnjih informacij o prenosu pravic kreditodajalca, ki izhajajo iz nedonosnih kreditnih pogodb, ali samih nedonosnih kreditnih pogodb.

2. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi države članice gostiteljice, imenovani na podlagi člena 21(3), in države članice, v kateri je bil kredit odobren, če to ni država članica gostiteljica ali matična država članica, vsa potrebna pooblastila za opravljanje svojih funkcij in dolžnosti, določenih v tej direktivi.

3. Države članice zagotovijo, da pristojni organi matične države članice s pristopom na podlagi tveganja ocenijo, kako serviser kreditov izvaja zahteve iz člena 5(1), točke (e) do (h).

4. Države članice določijo obseg ocene iz odstavka 3, pri čemer upoštevajo velikost, naravo, obseg in zapletenost dejavnosti zadevnega serviserja kreditov.

5. Pristojni organi matične države članice obvestijo pristojne organe države članice gostiteljice ali države članice, v kateri je bil kredit odobren, če to ni država članica gostiteljica ali matična država članica, o rezultatih ocenjevanja iz odstavka 3 na zahtevo enega od teh pristojnih organov ali kadar pristojni organi matične države članice menijo, da je to ustrezno. Pristojni organi matične države članice posredujejo podrobnosti o vseh naloženih upravnih kaznih ali popravnih ukrepih upravnim organom države članice gostiteljice in, kadar je primerno, države članice, v kateri je bil kredit odobren, če to ni država članica gostiteljica ali matična država članica.

6. Države članice zagotovijo, da si pristojni organi matične države članice in države članice gostiteljice ter države članice, v kateri je bil kredit odobren, če to ni država članica gostiteljica ali matična država članica, pri pripravi ocene iz odstavka 3 izmenjajo vse informacije, potrebne za izvajanje njihovih zadevnih funkcij in dolžnosti iz te direktive.

7. Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi matične države članice od serviserja kreditov, ponudnika storitev servisiranja kreditov ali kupca kreditov oziroma njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19, ki ne izpolnjuje zahtev iz nacionalnih predpisov, s katerimi se prenaša ta direktiva, zahteva, da že v zgodnji fazi sprejme vse potrebne ukrepe ali korake za spoštovanje teh predpisov.

Člen 23

Upravne kazni in popravni ukrepi

1. Brez poseganja v pravico držav članic, da določajo kazenske sankcije, države članice določijo pravila glede ustreznih upravnih kazni in popravnih ukrepov, ki se uporabijo vsaj v naslednjih primerih:

- (a) serviser kreditov ne izpolnjuje zahteve iz nacionalnih določb, s katerimi se prenaša člen 11, ali sklene pogodbo o zunanjem izvajanju, ki krši nacionalne določbe, s katerimi se prenaša člen 12, ali pa ponudnik storitev servisiranja kreditov, ki so mu bile oddane v zunanje izvajanje dejavnosti servisiranja kreditov, resno prekrši veljavne pravne določbe, vključno z nacionalnimi določbami, s katerimi se prenaša ta direktiva;
- (b) ureditev upravljanja in mehanizmi notranjih kontrol serviserja kreditov, kot so določeni v členu 5(1), točka (e), ne zagotavljajo spoštovanja pravic kreditojemalca in izpolnjevanja pravil o varstvu osebnih podatkov;
- (c) politika serviserja kreditov je neustrezna za ustrezno obravnavo kreditojemalcev, kot je določena v členu 5(1), točka (f);
- (d) notranji postopki serviserja kreditov, kot so določeni v členu 5(1), točka (g), ne zagotavljajo evidentiranja in obravnavanja pritožb kreditojemalcev v skladu z obveznostmi iz nacionalnih določb, s katerimi se prenaša ta direktiva;

- (e) kupec kreditov ali, kadar je ustrezno, njegov zastopnik, imenovan v skladu s členom 19, ne sporoči informacij, določenih v nacionalnih določbah, s katerimi se prenašata člena 18 in 20;
- (f) kupec kreditov ali, kadar je ustrezno, njegov zastopnik, imenovan v skladu s členom 19, ne izpolnjuje zahteve iz nacionalnih določb, s katerimi se prenaša člen 17;
- (g) kupec kreditov ne izpolnjuje zahteve iz nacionalnih določb, s katerimi se prenaša člen 19;
- (h) kreditna institucija ne sporoči informacij iz nacionalnih določb, s katerimi se prenaša člen 15;
- (i) serviser kreditov je eni ali več osebam, ki ne izpolnjujejo zahtev iz člena 5(1), točka (b), dovolil, da postanejo ali ostanejo člani njegovega poslovnega ali upravnega organa;
- (j) serviser kreditov ne izpolnjuje zahtev iz nacionalnih določb, s katerimi se prenaša člen 24;
- (k) kupec kreditov ali, kadar je ustrezno, serviser kreditov ali kateri koli subjekt iz člena 2(5), točka (a)(i) ali (iii), ne izpolnjuje nacionalnih določb, s katerimi se prenaša člen 10;
- (l) serviser kreditov prejme in hrani sredstva kreditjemalcev, kadar to v državi članici ni dovoljeno v skladu s členom 6(1), točka (b);
- (m) serviser kreditov ne izpolnjuje zahtev iz nacionalnih določb, s katerimi se prenaša člen 6(2).

2. Upravne kazni in popravni ukrepi iz odstavka 1 so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni ter vključujejo vsaj naslednje:

- (a) odvzem dovoljenja za izvajanje dejavnosti kot serviser kreditov;
- (b) odredbo, s katero se od serviserja kreditov ali kupca kreditov oziroma, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19, zahteva, da odpravi kršitev in preneha z ravnanjem ter tega ravnanja več ne ponovi;
- (c) upravne denarne kazni.

3. Države članice zagotovijo učinkovito izvajanje upravnih kazni in popravnih ukrepov.

4. Države članice zagotovijo, da pristojni organi pri določanju vrste upravnih kazni ali popravnih ukrepov in zneska teh upravnih denarnih kazni upoštevajo zadevne okoliščine, vključno z naslednjimi:

- (a) resnost in trajanje kršitve;
- (b) stopnjo odgovornosti serviserja kreditov ali kupca kreditov oziroma, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19, ki je odgovoren za kršitev;
- (c) finančno trdnost serviserja kreditov ali kupca kreditov, ki je odgovoren za kršitev, vključno glede na skupni promet pravne osebe ali letni dohodek fizične osebe;
- (d) obseg pridobljenih dobičkov ali preprečenih izgub zaradi kršitve serviserja kreditov ali kupca kreditov oziroma, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19, ki je odgovoren za kršitev, če je te dobičke in izgube mogoče določiti;
- (e) izgube, ki so jih zaradi kršitve imele tretje osebe, če je te dobičke ali izgube mogoče določiti;
- (f) raven sodelovanja serviserja kreditov ali kupca kreditov, ki je odgovoren za kršitev, s pristojnimi organi;
- (g) prejšnje kršitve serviserja kreditov ali kupca kreditov oziroma, kadar je ustrezno, njegovega zastopnika, imenovanega v skladu s členom 19, ki je odgovoren za kršitev;
- (h) morebitne dejanske ali potencialne sistemske posledice kršitve.

5. Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi upravne kazni in popravne ukrepe iz odstavka 2 naložijo članom poslovnega ali upravnega organa in drugim posameznikom, ki so v skladu z nacionalnim pravom odgovorni za kršitev.
6. Države članice zagotovijo, da pristojni organi pred sprejetjem kakršnekoli odločitve o naložitvi upravnih kazni ali popravnih ukrepov iz odstavka 2 tega člena, zadevnemu serviserju kreditov ali kupcu kreditov oziroma, kadar je ustrezno, njegovemu zastopniku, imenovanemu v skladu s členom 19, zagotovijo možnost, da se izjavi.
7. Države članice zagotovijo, da je kakršnakoli odločitev o naložitvi upravnih kazni ali popravnih ukrepov, določenih v odstavku 2, ustrezno obrazložena in da v zvezi z njo velja pravica do pritožbe.
8. Države članice se lahko odločijo, da ne bodo določile pravil o upravnih sankcijah za kršitve, za katere v skladu z nacionalnim kazenskim pravom že veljajo kazenske sankcije. V tem primeru države članice Komisiji sporočijo zadevne določbe kazenskega prava.

NASLOV V

VAROVALA IN DOLŽNOST SODELOVANJA

Člen 24

Pritožbe

1. Države članice zagotovijo, da serviserji kreditov vzpostavijo in ohranjajo učinkovite in pregledne postopke za obravnavanje pritožb kreditojemalcev.
2. Države članice zagotovijo, da je obravnava pritožb kreditojemalcev s strani serviserjev kreditov brezplačna in da serviserji kreditov evidentirajo pritožbe in ukrepe za reševanje pritožb.
3. Države članice zagotovijo, da pristojni organi vzpostavijo in objavijo postopek za obravnavanje pritožb kreditojemalcev v zvezi s kupci kreditov, serviserji kreditov in ponudniki storitev servisiranja kreditov in za zagotovitev, da se po prejemu hitro obravnavajo.

Člen 25

Varstvo osebnih podatkov

Obdelava osebnih podatkov za namene te direktive se izvaja v skladu z uredbama (EU) 2016/679 in (EU) 2018/1725.

Člen 26

Sodelovanje med pristojnimi organi

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi iz členov 8, 13, 14, 15, 18, 20 in 22 sodelujejo drug z drugim, kadar koli je to potrebno za namene izvajanja svojih funkcij in dolžnosti ali pooblastil v skladu z nacionalnimi predpisi, s katerimi se prenaša ta direktiva. Ti pristojni organi poleg tega usklajujejo ukrepe, da se izognejo morebitnemu podvajanju in prekrivanju pri uporabi nadzornih pooblastil ter upravnih kazni in popravnih ukrepov v čezmejnih primerih.
2. Države članice zagotovijo, da pristojni organi na zahtevo in brez nepotrebnega odlašanja drug drugemu zagotovijo informacije, potrebne za namene izvajanja svojih funkcij in dolžnosti v skladu z nacionalnimi predpisi, s katerimi se prenaša ta direktiva.

3. Države članice zagotovijo, da pristojni organi, ki pri izvajanju svojih funkcij in dolžnosti v skladu s to direktivo prejmejo zaupne informacije, te uporabljajo samo za namene svojih funkcij in dolžnosti iz nacionalnih predpisov, s katerimi se ta direktiva prenaša. Za izmenjavo informacij med pristojnimi organi velja obveznost varovanja poklicne skrivnosti iz člena 76 Direktive 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁴⁾.
4. Države članice zagotovijo, da vse osebe, ki delajo ali so delale za pristojne organe, in revizorje ali strokovnjake, ki delajo v imenu pristojnih organov, zavezuje obveznost varovanja poklicne skrivnosti.
5. Države članice sprejmejo potrebne upravne in organizacijske ukrepe za olajšanje sodelovanja iz tega člena.
6. EBA podpira izmenjavo informacij med pristojnimi organi v državah članicah in spodbuja njihovo sodelovanje.

NASLOV VI

SPREMEMBE

Člen 27

Spremembe Direktive 2008/48/ES

Direktiva 2008/48/ES se spremeni:

(1) vstavi se naslednji člen:

„Člen 11a

Informacije o spremembi pogojev kreditne pogodbe

Države članice brez poseganja v druge obveznosti iz te direktive zagotovijo, da dajalec kredita pred spremembo pogojev kreditne pogodbe potrošniku sporoči naslednje informacije:

- (a) jasen opis predlaganih sprememb ter, kadar je ustrezno, potrebe po soglasju potrošnika ali sprememb, ki se uvedejo po zakonu;
- (b) časovni okvir uvedbe sprememb iz točke (a);
- (c) načine za pritožbo potrošnika v zvezi s spremembami iz točke (a);
- (d) obdobje, ki je na voljo za vložitev take pritožbe;
- (e) ime in naslov pristojnega organa, pri katerem lahko potrošnik vloži pritožbo.“;

(2) vstavi se naslednji člen:

„Člen 16a

Zaostala plačila in izvršitev

1. Države članice od dajalcev kreditov zahtevajo, da imajo vzpostavljene ustrezne politike in postopke, da si pred začetkom postopka izvršbe, kadar je to primerno, prizadevajo za razumno restrukturiranje. Pri takšnih ukrepih restrukturiranja med drugim upoštevajo potrošnikove okoliščine in lahko med drugim vključujejo:

- (a) celotno ali delno refinanciranje kreditne pogodbe;

⁽²⁴⁾ Direktiva 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (UL L 173, 12.6.2014, str. 349).

(b) spremembo obstoječih pogojev kreditne pogodbe, ki lahko med drugim vključuje:

- (i) podaljšanje ročnosti kreditne pogodbe;
- (ii) spremembo vrste kreditne pogodbe;
- (iii) odlog plačila celotnega ali delnega obroka za posamezno obdobje;
- (iv) spremembo obrestne mere;
- (v) možnost moratorija na odplačevanje;
- (vi) delno odplačevanje;
- (vii) pretvorbo valute;
- (viii) delni odpis in konsolidacijo dolga.

2. Seznam možnih ukrepov restrukturiranja iz točke (b) odstavka 1 ne posega v pravila, določena v nacionalnem pravu, poleg tega se od držav članic ne zahteva, da v svojem nacionalnem pravu določijo vse te ukrepe.

3. Države članice lahko zahtevajo, da v primeru, ko je dajalcu kredita dovoljeno, da potrošniku določi in naloži plačilo stroškov, ki nastanejo zaradi neizpolnjevanja plačilnih obveznosti, plačilo teh stroškov ni večje, kot je potrebno za nadomestilo stroškov, ki jih ima dajalec kredita zaradi neizpolnjevanja plačilnih obveznosti.

4. Države članice lahko dajalcem kreditov dovolijo, da potrošniku v primeru neizpolnitve plačilnih obveznosti naložijo plačilo dodatnih stroškov. V tem primeru države članice omejijo višino teh stroškov.“;

(3) člen 22(1) se nadomesti z naslednjim:

„1. Če ta direktiva vsebuje harmonizirane določbe, države članice ne smejo ohraniti ali uvesti v svoje nacionalno pravo drugih določb, razen tistih, določenih v tej direktivi. Vendar pa člen 16a(3) in (4) državam članicam ne preprečuje, da ohranijo ali uvedejo strožje določbe za varstvo potrošnikov.“.

Člen 28

Spremembe Direktive 2014/17/EU

Direktiva 2014/17/EU se spremeni:

(1) vstavi se naslednji člen:

„Člen 27a

Informacije o spremembi pogojev kreditne pogodbe

Države članice brez poseganja v druge obveznosti določene v tej direktivi zagotovijo, da dajalec kredita pred spremembo pogojev kreditne pogodbe potrošniku sporoči naslednje informacije:

- (a) jasen opis predlaganih sprememb ter, kadar je ustrezno, potrebe po soglasju potrošnika ali sprememb, ki se uvedejo po zakonu;
- (b) časovni okvir uvedbe sprememb iz točke (a);
- (c) načine za pritožbo potrošnika v zvezi s spremembami iz točke (a);
- (d) obdobje, ki je na voljo za vložitev take pritožbe;
- (e) ime in naslov pristojnega organa, pri katerem lahko potrošnik vloži pritožbo.“;

(2) člen 28 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice od dajalcev kreditov zahtevajo, da imajo vzpostavljene ustrezne politike in postopke, da si pred začetkom postopka izvršbe, kadar je to primerno, prizadevajo za razumno restrukturiranje. Pri takšnih ukrepih restrukturiranja med drugim upoštevajo potrošnikove okoliščine in lahko med drugim vključujejo:

(a) celotno ali delno refinanciranje kreditne pogodbe;

(b) spremembo obstoječih pogojev kreditne pogodbe, ki lahko med drugim vključuje:

(i) podaljšanje ročnosti kreditne pogodbe;

(ii) spremembo vrste kreditne pogodbe;

(iii) odlog plačila celotnega ali delnega obroka za posamezno obdobje;

(iv) spremembo obrestne mere;

(v) možnost moratorija na odplačevanje;

(vi) delno odplačevanje;

(vii) pretvorbo valute;

(viii) delni odpis in konsolidacijo dolga.“;

(b) vstavi se naslednji odstavek:

„1a. Seznam možnih ukrepov restrukturiranja iz odstavka 1, točka (b), ne posega v pravila, določena v nacionalnem pravu, poleg tega se od držav članic ne zahteva, da v svojem nacionalnem pravu določijo vse te ukrepe.“;

(3) vstavi se naslednji člen:

„Člen 28a

Dodelitev pravic dajalca kredita ali same kreditne pogodbe

1. Če dajalec kredita svoje pravice, ki izhajajo iz kreditne pogodbe, ali samo kreditno pogodbo prenese na tretjo osebo, je potrošnik zoper prevzemnika upravičen uveljavljati vse ugovore, ki jih je imel na voljo zoper prvotnega dajalca kredita, vključno s poboto, kadar je dovoljen v zadevni državi članici.

2. Potrošnika se obvesti o prenosu iz odstavka 1, razen kadar prvotni dajalec kredita v dogovoru s prevzemnikom kredit v razmerju do potrošnika še vedno servisira.“

NASLOV VII

KONČNE DOLOČBE

Člen 29

Odbor

1. Komisiji pomaga odbor. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁵⁾.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 4 Uredbe (EU) št. 182/2011.

⁽²⁵⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

Člen 30

Ocena

1. Komisija do 29. decembra 2026 izvede oceno te direktive in predloži poročilo o glavnih ugotovitvah Evropskemu parlamentu, Svetu ter Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru. Ocena vključuje vsaj naslednje:

- (a) število serviserjev kreditov z dovoljenjem v Uniji in število serviserjev kreditov, ki svoje storitve zagotavljajo v državi članici gostiteljici;
- (b) število pravic kreditodajalcev, ki izhajajo iz nedonosnih kreditnih pogodb, ali samih nedonosnih kreditnih pogodb, ki so jih od kreditnih institucij odkupili kupci kreditov, ki imajo prebivališče ali statutarni sedež ali, če v skladu z nacionalnim pravom nimajo statutarnega sedeža, glavni sedež v isti državi članici kot kreditna institucija, ali v drugi državi članici ali zunaj Unije;
- (c) oceno obstoječih tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, povezanih z dejavnostmi, ki jih opravljajo serviserji kreditov in kupci kreditov;
- (d) oceno sodelovanja med pristojnimi organi iz člena 26.

2. Kadar se pri oceni ugotovijo pomembne težave pri delovanju te direktive, se v poročilu navede, kako namerava Komisija odpraviti ugotovljene težave, vključno z ukrepi in časovnim načrtom morebitne revizije.

Člen 31

Klavzula o pregledu

Komisija brez poseganja v zakonodajne pristojnosti Evropskega parlamenta in Sveta do 29. decembra 2023 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o:

- (a) ustreznosti regulativnega okvira v zvezi z morebitno uvedbo zgornjih mej za stroške, nastale zaradi neizpolnitve obveznosti, ki se uporabljajo za kreditne pogodbe, sklenjene s:
 - (i) fizičnimi osebami za namene, povezane z dejavnostjo, poslovanjem ali poklicem teh fizičnih oseb;
 - (ii) MSP, kot so opredeljena v členu 2 Priloge k Priporočilu 2003/361/ES;
 - (iii) katerikoli kreditojemalcem, če za kredit jamči fizična oseba ali če je zavarovan s sredstvi ali premoženjem, ki pripada tej fizični osebi;
- (b) pomembnih vidikih, vključno z morebitnimi ukrepi restrukturiranja kreditnih pogodb, sklenjenih s:
 - (i) fizičnimi osebami za namene, povezane z dejavnostjo, poslovanjem ali poklicem teh fizičnih oseb;
 - (ii) MSP, kot so opredeljena v členu 2 Priloge k Priporočilu 2003/361/ES;
 - (iii) katerikoli kreditojemalcem, če za kredit jamči fizična oseba ali če je zavarovan s sredstvi ali premoženjem, ki pripada tej fizični osebi;
- (c) tem, ali je treba pripraviti izvedbene ali regulativne tehnične standarde ali druge ustrezne načine za uvedbo enotnih formatov za sporočila kreditojemalcem na podlagi člena 10(2) in o ukrepih restrukturiranja ter ali je to izvedljivo.

Kadar je primerno, se poročilo iz prvega odstavka priloži zakonodajni predlog.

Člen 32**Prenos**

1. Države članice do 29. decembra 2023 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. Komisiji takoj sporočijo besedilo teh predpisov.
2. Predpise iz odstavka 1 uporabljajo od 30. decembra 2023.

Z odstopanjem od prvega pododstavka subjekti, ki v skladu z nacionalno zakonodajo na dan 30. decembra 2023 že opravljajo dejavnosti servisiranja kreditov, lahko še naprej opravljajo te dejavnosti v svoji matični državi članici do 29. junija 2024 ali do datuma, na katerega pridobijo dovoljenje v skladu s to direktivo, pri čemer se upošteva zgodnejši datum.

Države članice, ki že imajo vzpostavljeno ureditev, ki je enakovredna ali strožja od ureditev, določenih v tej direktivi za dejavnosti servisiranja kreditov, lahko dovolijo, da so subjekti, ki že opravljajo dejavnosti servisiranja kreditov v skladu s to ureditvijo na dan 30. decembra 2023, skladno z nacionalnimi določbami, s katerimi se prenaša ta direktiva, samodejno priznani kot serviserji kreditov z dovoljenjem.

3. Države članice se v sprejetih predpisih iz odstavka 1 sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

4. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 33**Začetek veljavnosti**

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 34**Naslovniki**

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourg, 24. novembra 2021

Za Evropski parlament
predsednik
D. M. SASSOLI

Za Svet
predsednik
A. LOGAR